

ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี
เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวพรชนก สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ช. ๘๑. ๑๐๔๑๒.

พ. ๒๒๓๓

๖.๓

ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนราชินี
เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวพรชนก สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม ๒๕๔๘

๒๕๔๘

๒๕๔๘

พรชนก สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา. (2548). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาดนตรี
ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คน ที่มีเจตคติ
ทางลบต่อวิชาดนตรีไทย ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้ง
หนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองคือกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรม
กลุ่มและกลุ่มควบคุมคือกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามเจตคติ
ต่อวิชาดนตรีไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ $t - test$

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม
กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากไม่ได้เข้าร่วม
กิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากกว่า
นักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF GROUP WORK ON ATTITUDE TOWARDS THAI MUSICAL
SUBJECT OF MATHAYOM SUKSA V STUDENTS OF RAJINI SCHOOL
IN KHET PRANAKORN, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
MISS PORNCHANOK SUKSAWAD NA AYUTTAYA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
Of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2005

Pornchanok Suksawad Na Ayuttaya. (2005). *The Effect of Group Work on Attitude Towards Thai Musical Subject of Mathayom Suksa V Students of Rajini School in Khet Pranakorn , Bangkok .* Master Project, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor : Instructor Dr. Pasana Chularut.

The purpose of this experimental research was to study the effect of group work on attitude towards Thai musical subject of mathayom suksa V students of Rajini School in Khet Pranakorn , Bangkok in the academic year 2004 . The 30 sample were the mathayom suksa V students whose attitude towards Thai musical were negative. Then they were randomly from population and they were divided into two groups ; experimental group and control group . Each group was consisted of 15 students . The experimental group was exposed to group work and the control group was not exposed to group work . The instrument was questionnaires of attitude towards Thai musical subject . The data was analysed by t – test.

The results were as follows :

1. The attitude towards Thai musical of the students that exposed to group work was significantly increased than before the experiment at .01 level.
2. The attitude towards Thai musical of the students that not exposed to group work was significantly increased than before the experiment at .01 level.
3. The attitude towards Thai musical of the students that exposed to group work was significantly increased than the others students that was not exposed to group work at .01 level.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย ชูชาติ)
วันที่ 16 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ดร. พาสนา จุลรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือและรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง กรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ พร้อมทั้งแนะแนวทางตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านอย่างยิ่งไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ซึ่งกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ หม่อมหลวงประทีนทิพย์ นาครทรรพ ผู้จัดการโรงเรียนราชินี และครูใหญ่พร้อมทั้งคณะครูโรงเรียนราชินี ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์อนุญาตในการเก็บข้อมูลในการวิจัย

ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณนางสาวเนาวะรัตน์ ถาวร และร้อยเอกหญิงสโรชา สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจที่ดีมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา และมารดาที่เลื่องลือและเป็นกำลังใจที่สำคัญยิ่ง รวมทั้งคณาจารย์ ที่มีส่วนร่วมในการวางรากฐานทางการศึกษาและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัย

พรชนก สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	6
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	7
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	12
งานวิจัยในประเทศ.....	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียน.....	14
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	22
งานวิจัยในประเทศ.....	22
3 การดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	24
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	24
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	24
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	24
แบบแผนการทดลอง.....	28
วิธีดำเนินการทดลอง.....	29
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	34
บทย่อ.....	34
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	34
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	34
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	35
วิธีการดำเนินการทดลอง.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	35
อภิปรายผล.....	36
ข้อเสนอแนะ.....	38
บรรณานุกรม.....	39
ภาคผนวก.....	45
ภาคผนวก ก.....	46
ภาคผนวก ข.....	88
ภาคผนวก ค.....	94
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	98

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest- Posttest Design.....	28
2 แสดงการเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อน และหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	32
3 แสดงการเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้ เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	32
4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนที่ เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับนักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	33
5 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย.....	93
6 แสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	95
7 แสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรม.....	96
8 แสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	97

ข้อที่ 1 ถามว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรต่อวิชาดนตรีไทย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 ตอบว่า เป็นวิชาที่มีเนื้อหาท่องจำยาก ใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติมากกว่าจะบรรเลงได้ไพเราะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 31.30 ตอบว่า เป็นวิชาที่ไม่มีประโยชน์เพราะไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เนื้อหาวิชาไม่สามารถนำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 30.65 ตอบว่า เป็นวิชาที่อาศัยความจำมากกว่าการวิเคราะห์ตีความ เป็นวิชาที่ไม่พัฒนาความสามารถทางด้านความคิด มีข้อจำกัด กฎระเบียบในการเรียนมากเกินไป

ข้อที่ 2 ถามว่า นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อเรียนวิชาดนตรีไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 20.41 ตอบว่า รู้สึกเบื่อไม่อยากเรียน ไม่ชอบเพราะเป็นวิชาที่ไม่น่าสนใจ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 33.91 ตอบว่า รู้สึกอายนเพราะบรรเลงไม่ไพเราะ เบื่อไม่อยากเรียน เครียดเพราะไม่ชอบท่องโน้ตเพลง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.64 ตอบว่า รู้สึกไม่ชอบเพราะเสียเวลาในการอ่านหนังสือ เบื่อเพราะเป็นวิชาที่ต้องนั่งพับเพียบในการฝึกปฏิบัติเป็นเวลานาน

ข้อที่ 3 ถามว่า นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรเมื่อเรียนวิชาดนตรีไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 22.08 ตอบว่า เข้าห้องเรียนช้าเมื่อถึงชั่วโมงเรียน ขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำบ่อยครั้งเพื่อหลีกเลี่ยงการฝึกปฏิบัติ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 35.65 ตอบว่า เข้าห้องเรียนช้าเมื่อถึงชั่วโมงเรียน ขออนุญาตไปเข้าห้องพยาบาล ขออนุญาตไปทำกิจกรรมอื่นในชั่วโมงเรียน เช่น จัดป้ายนิทรรศการ จัดบอร์ดห้องเรียน ซ้อมเพลงเชียร์วันกีฬาสีของโรงเรียน เป็นต้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 31.15 ตอบว่า หนีเรียน นำหนังสือเรียนวิชาอื่นมานั่งอ่านในห้องเรียน นำไปงานวิชาอื่นมาทำ

ข้อที่ 4 ถามว่า จากปัญหาข้อที่ 1 - 3 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 15.83 ตอบว่า เนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจ ครูผู้สอนดู ไม่เห็นประโยชน์และคุณค่าในการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 33.04 ตอบว่า เนื้อหาวิชาไม่สามารถนำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ครูผู้สอนดู ครูขาดความชำนาญในการใช้เครื่องดนตรีที่สอน เทคนิคและวิธีการสอนไม่น่าสนใจ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 26.63 ตอบว่า เทคนิคและวิธีการสอนไม่น่าสนใจ บทเพลงที่ใช้สอนมีความยาวเกินไปยากต่อการจำ เครื่องดนตรีมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นดังกล่าวพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย และพบมากที่สุดในระดับมัธยมศึกษาปีที่

5 ดังที่ อัมพัน ทันสม (2535 : 11) กล่าวว่า ทศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อประสบการณ์ หรือสิ่งใดที่บุคคลได้รับ โดยมีแนวโน้มที่จะตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่งคือ ทางบวกหรือทศนคติที่ดี จะแสดงออกในลักษณะความชอบ ความพึงพอใจ ความสนใจเห็นด้วย ทำให้อยากปฏิบัติ อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น อีกลักษณะหนึ่งคือ ทางลบหรือทศนคติที่ไม่ดีจะแสดงออกในลักษณะ ความเกลียด ไม่พึงพอใจ ไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่าย หรือต้องการหนีห่างจากสิ่งเหล่านี้ จากปัญหาเบื้องต้นพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินีมีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย ได้แก่ เบื่อการเรียน ไม่มีความกระตือรือร้น หนีเรียน ไม่ร่วมกิจกรรมในเวลาเรียนมากกว่าวิชาอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรส่งเสริมและพัฒนานักเรียนให้มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยให้สูงขึ้น

การเปลี่ยนแปลงเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทยให้เป็นเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทย นั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเสริมแรง การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม การให้คำปรึกษา เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้กิจกรรมกลุ่มเพราะกิจกรรมกลุ่ม คือ การนำเอาประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการในสมาชิกแต่ละคน และการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มโดยส่วนรวม การปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยวิธีการดังกล่าว ประสบการณ์ในกลุ่มจะทำให้เกิดการพัฒนาด้านตัวบุคคลทุกคน (คมเพชร จิตรศุภกุล. 2522 : 14) และการใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาตัวแปรตามต่าง ๆ ได้ เช่น ผลการวิจัยของจารุลักษณ์ พินพรหมราช (2528 : 54) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้สูงขึ้น และผลการวิจัยของเยาวภา กันทรวิษยากุล (2530 : 39) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนลดลง จะเห็นได้ว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ เพราะกิจกรรมกลุ่มเป็นการเรียนรู้โดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ จะทำให้บุคคลได้ประสบการณ์ตรง นอกจากจะได้ปฏิบัติแล้วยังเกิดความรู้สึกต่าง ๆ ขึ้นด้วย ผลจากการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนเกิดความซาบซึ้งประทับใจมากกว่าที่จะสอนให้นักเรียนมีการพัฒนาตนเองโดยใช้วาจาเพียงอย่างเดียว (วินิจ เกตุขำและคมเพชร จิตรศุภกุล. 2522 : 170 - 172)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้จะใช้เป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ให้มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย จำนวน 82 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทยจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยโดยการใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่นักเรียนเพื่อให้ นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม มีการร่วมมือกันในการแก้ปัญหาหรือกระทำการใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน โดยมีความสนใจและความรับผิดชอบที่จะทำงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกัน และนักเรียนแต่ละคนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยวิเคราะห์พฤติกรรมของนักเรียนและ

ผู้เข้าร่วมกลุ่มซึ่งเกิดขึ้นขณะนั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ในด้านการทำงานและด้านอื่น ๆ เทคนิคที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ การอภิปรายกลุ่ม สถานการณ์จำลอง และกรณีตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนของกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ในขั้นนี้เริ่มจากการชี้แจงวัตถุประสงค์ กติกา กฎระเบียบ แนวทางการทำกิจกรรมและการนำเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นมีส่วนร่วม

ในขั้นนี้นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมโดยผลัดเปลี่ยนกันแสดง ในแต่ละกิจกรรม ในฐานะเป็นสมาชิกของกลุ่ม โดยเลือกเทคนิคให้เหมาะสมกับเนื้อหา

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์

ในขั้นนี้นักเรียนร่วมกันอภิปรายผลเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย ร่วมกันและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้หลังจากร่วมกิจกรรม จะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อวิชาดนตรีไทย

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินผล

ในขั้นนี้นักเรียนรวบรวมความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ จากกิจกรรมกลุ่ม และนำมาประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่ม และสามารถนำผลที่ได้ไปปรับปรุงตนเองและกลุ่มให้เกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาดนตรีไทย

2. เจตคติต่อวิชาดนตรีไทย หมายถึง ความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมที่มีต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

2.1 เจตคติด้านความคิด หมายถึง การเห็นความสำคัญ คุณค่าและประโยชน์ต่อวิชาดนตรีไทย

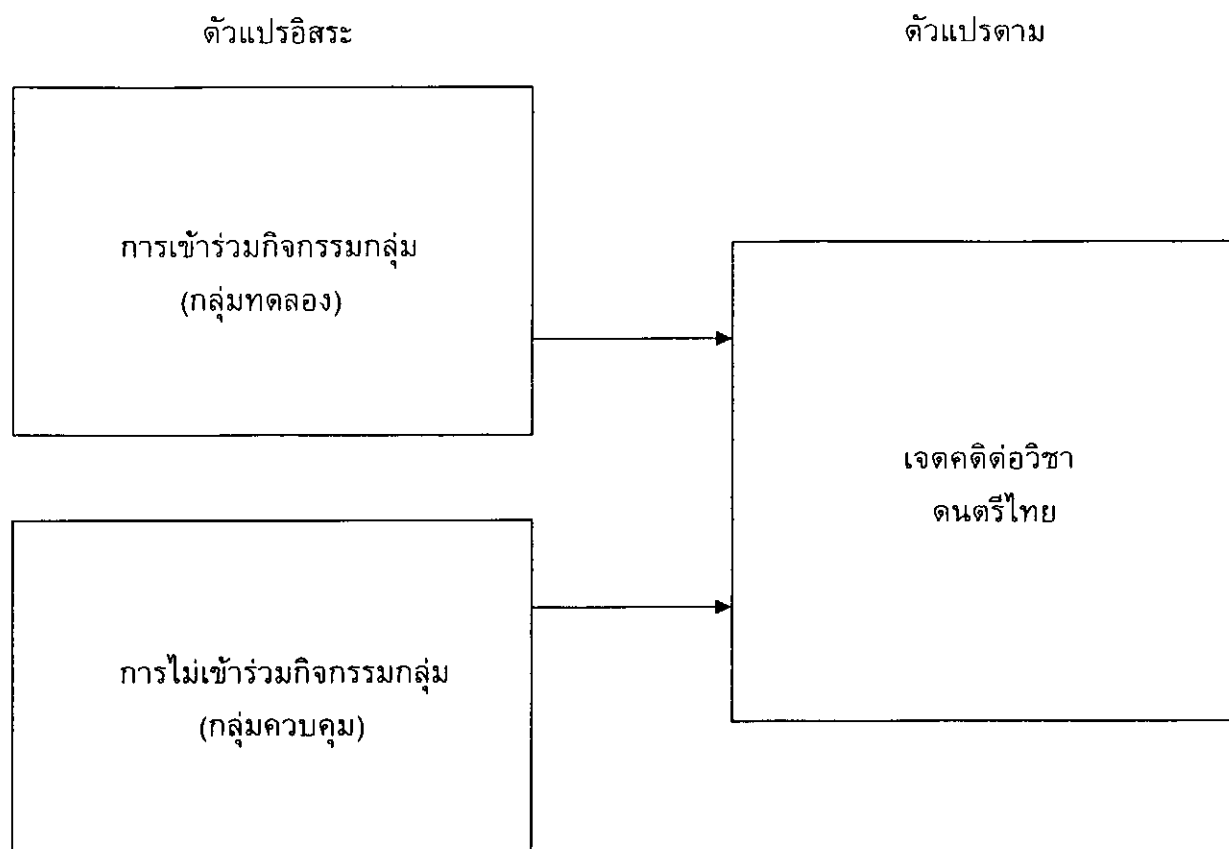
2.2 เจตคติด้านความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกทางอารมณ์เกี่ยวกับความชอบ ความพอใจ ความสนใจ และความสนุกสนานในการเรียนวิชาดนตรีไทย

2.3 เจตคติด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกต่อวิชาดนตรีไทย ได้แก่ การเตรียมเครื่องดนตรี เตรียมตัวให้พร้อมก่อนเรียน ตั้งใจเรียน มาเรียนสม่ำเสมอ และความขยันในการฝึกซ้อมเครื่องดนตรี

3. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจำนวน 15 คน

4. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจำนวน 15 คน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ดนตรีถือเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่มีความสำคัญยิ่ง ชาติที่เจริญแล้วย่อมมีดนตรีประจำชาติเป็นของตนเอง ซึ่งในแต่ละชาติต่างก็ภูมิใจและพยายามที่จะพัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้นไปอย่างไม่หยุดยั้ง ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมแต่ละแขนง รวมทั้งดนตรีด้วยนั้น เป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความเจริญทางด้านความรู้ ความคิดและความเชื่อของประชาชนภายในชาติ (กรมวิชาวาท. 2531 : 1)

ประเทศไทย ถือว่าเป็นอีกชาติหนึ่งในโลกที่มีดนตรีเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความเจริญ (สุจิต บัวพิมพ์. 2538 : 1) และถือเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติไทยที่เกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษซึ่งได้ร่วมกันสร้างสรรค์และสั่งสมกันมาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาอันยาวนาน(บุญช่วย โสวัตร. 2539 : 1)มีคุณสมบัติที่งามเด่นเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ประกอบด้วยเหตุและผลที่สามารถอธิบายได้ อีกทั้งยังเป็นเครื่องแสดงถึงระเบียบแบบแผนอันละเอียดละออผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมและประเพณีไทย รวมทั้งมีขั้นตอนในการศึกษาที่เด่นชัด (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. 2541 : 1)

การเรียนวิชาดนตรีทำให้ได้รู้ขนบธรรมเนียมประเพณี ทำให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีมารยาทงดงาม มีจิตใจอ่อนโยน มีสติ และสมาธิที่มั่นคง ไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งรอบข้าง ตลอดจนช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของจิตใจ ประเมษฐ์ บุณยะชัย (2537 : 21) จากเหตุผลดังกล่าว ดนตรีไทยจึงถือเป็นผลผลิตอย่างหนึ่งของสังคมที่มีบทบาทสำคัญยิ่งที่จะช่วยหล่อหลอมให้สมาชิกในสังคมดำเนินชีวิตร่วมกันได้อย่างมีความสุข ฉะนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูจึงควรปลูกฝังเจตคติในทางที่ดีให้กับผู้เรียน เพราะถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีกับวิชาดนตรีไทยแล้วก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรัก ห่วงแหน ภาคภูมิใจ เห็นคุณค่า และมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ฟื้นฟูดนตรีไทยให้คงอยู่สืบไป

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนวิชาดนตรีไทยอยู่ที่โรงเรียนราชินี เป็นเวลา 2 ปี ได้สังเกตพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาดนตรีไทยในระดับช่วงชั้นที่ 4 จำนวน 6 คนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย เช่น นักเรียนมักจะพูดว่าวิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่น่าเบื่อเพราะต้องท่องจำเนื้อหาและไม่มีประโยชน์ เนื้อหาวิชาไม่สามารถนำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติมากกว่าจะบรรเลงได้ไพเราะ เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชินีเขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 667 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 240 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 228 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 199 คน โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 4 ข้อ ดังนี้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งออกเป็นหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนวิชาดนตรีไทย
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนวิชาดนตรีไทย
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนวิชาดนตรีไทย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1.1.1 ความหมายของกลุ่ม

ศุภวดี บุญญวงศ์ (2527:6) กล่าวถึงความหมายและลักษณะของกลุ่มดังนี้

1. จะต้องประกอบด้วยสมาชิกตั้งแต่สองคนขึ้นไป
2. สมาชิกภายในกลุ่มจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กันพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันและมี

ความสัมพันธ์กันทางด้านจิตใจ

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกจะมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน
4. กลุ่มสามารถตอบสนองความต้องการของสมาชิก

กัลลี (ชูศักดิ์ สิงห์อุตร. 2532 : 36-37 ; อ้างอิงจาก Gulley.1963 : 63) กล่าวว่ากลุ่มมีความหมายลึกซึ้งกว่าการที่บุคคลมาอยู่ร่วมกัน แต่กลุ่มจะต้องประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน และวัตถุประสงค์นั้นต้องสนองตอบความต้องการของสมาชิกแต่ละคนด้วยผลของการทำงานจะเกิดความร่วมมือของสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีการสื่อสารทางวาจาหรือมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง

จากความหมายของกลุ่มดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า กลุ่มหมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมกันในที่ใดที่หนึ่ง โดยมีการติดต่อเกี่ยวข้องกัน มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันมีผลประโยชน์ร่วมกัน มีความพอใจ มีการยอมรับ และให้ความเคารพในความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกันซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของกลุ่ม

1.1.2 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม

เรกอนและเชฟเพิร์ด (บุญศรี จิงชนาเจริญเลิศ 2530 : 16 ; อ้างอิงจาก Regon and Shepherd. 1971 : 197) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม คือการศึกษาธรรมชาติของมนุษย์ที่เกิดขึ้น

ขณะที่มนุษย์ทำงานร่วมกันมุ่งศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของสมาชิกทุกคนตลอดจนความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม โดยการใช้การอภิปราย การเตรียมการ และการประเมินผลร่วมกัน สมาชิกทุกคนจะได้ทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม

ศุภวดี บุญญวงศ์ (2527 : 2) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การร่วมกันวางแผน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างสมาชิกต่อสมาชิกภายในกลุ่มหรือสมาชิกต่อกลุ่ม โดยมีผู้นำกลุ่มได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์และมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกได้พัฒนาบุคลิกภาพที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานในครั้งนั้นด้วย

ประนอม เดชชัย (2531: 100 -101) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง กิจกรรมต่างๆที่ดำเนินการโดยกลุ่ม ทำเป็นกลุ่มกิจกรรมช่วยฝึกประสบการณ์ต่างๆของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้น เช่น ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการทำงานร่วมมือกับผู้อื่น ฝึกทักษะทางสังคม ฝึกให้ผู้เรียนยอมรับมติของกลุ่ม เพื่อพัฒนาความเป็นประชาธิปไตยของผู้เรียน

จากความหมายของกิจกรรมกลุ่มสรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง วิธีจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม มีการร่วมมือกันในการแก้ปัญหาหรือการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกันอันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการรับรู้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาในด้านต่างๆตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

1.1.3 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

แทรกเลอร์ และ นอร์ธ (พวงแก้ว เนตรโอภารักษ์. 2533 : 25 ; อ้างอิงจาก Traxler and North .n.d.) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของกลุ่มไว้ดังนี้

1. เพื่อให้การศึกษาอบรมแก่บุคคลที่ยังไม่คุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อสร้างประสบการณ์ที่แตกต่างไปจากประสบการณ์ที่พึงได้รับในหลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดกิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการศึกษาเล่าเรียน

3. เพื่อเป็นรากฐานในการนำไปสู่การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

4. เพื่อการปรับตัว บำบัดรักษา ความเจริญงอกงามของบุคคลของบุคคลของกลุ่ม

ประนอม เดชชัย (2531 : 101 – 102) ได้กล่าวถึง กิจกรรมกลุ่มไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ คือ ความเข้าใจตนเองและเข้าใจบุคคลอื่นในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้บุคคลปรับตัวเองเข้ากับบุคคลในกลุ่มได้ เกิดการเรียนรู้เรื่องของตนเองได้มากขึ้น เช่น รู้ขอบกว้างของตนเอง หรือรู้ว่าตนเองเป็นคนอย่างไร เมื่อเทียบกับบุคคลในกลุ่มเกิดความเข้าใจบุคคลอื่นในกลุ่ม โดยที่สมาชิกได้ทำกิจกรรมร่วมกันย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้และรู้จักซึ่งกันและกันได้ดี ทราบถึงข้อดีและข้อเสีย ขอบกว้างของตนเองและคนอื่น อันจะเป็นแนวทางให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน คิดช่วยเหลือกัน ตลอดจนการปรับตัวเข้าหากัน

2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการการทำงานหรือการแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกับประสบการณ์ที่จัดในกิจกรรมกลุ่ม จะช่วยให้สมาชิกได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน เพราะไม่มีมนุษย์คนใดอยู่คนเดียวได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน ฉะนั้น การฝึกกิจกรรมกลุ่มในการเรียนการสอนจะช่วยให้บุคคลเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการทำงานและร่วมมือกันแก้ปัญหา

3. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกความรู้ทางด้านคุณธรรมและจริยธรรมในระหว่างร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น การฝึกความอดทน ฝึกการยอมรับความคิดเห็นของส่วนรวม เป็นต้น สิ่งที่ได้มาจากกิจกรรมกลุ่มเหล่านี้จะไปช่วยพัฒนาตัวบุคคลและสังคมต่อไป

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลได้มีโอกาสในการที่จะปรับปรุงแก้ไข พัฒนา เปลี่ยนแปลง เจตคติ และพฤติกรรมตลอดจนความคิดเห็นต่าง ๆ และสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นด้วย

1.1.4 ขนาดของกลุ่มที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

ซอร์ (วติณี มุกดอกรไม้.2541 : 19 ; อ้างอิงจาก Shaw. 1971) กล่าวว่า กลุ่มย่อยควรมีสมาชิก 10 คน เป็นอย่างมากถ้าสมาชิก30 คนขึ้นไป ก็จะจัดเป็นกลุ่มใหญ่ แต่ก็อาจจะจัดเป็นกลุ่มย่อยได้ และมีความเห็นว่าจำนวนสมาชิกมีใช้ปัญหาสำคัญ แต่องค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิกและการร่วมมือในการทำงานของสมาชิกจะมีความสำคัญต่อการทำงานของกลุ่มมากกว่า

ทรมพ์ และมิลเลอร์ (Deighton. 1971:225 ; citing Trumr and Miller. n.d.) มีความเห็นว่าสมาชิกในกลุ่มควรมีประมาณ 12-15 คน กลุ่มไม่ควรเล็กกว่านี้ เพราะจะทำให้สิ้นเปลือง แต่ถ้าใหญ่กว่านี้ก็ไม่เหมาะเพราะจะทำให้สมาชิกขาดโอกาสมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง

จำเนียร ช่างโชติ และคนอื่นๆ (2521 : 5) ได้กล่าวว่า ในวงการศึกษา นักจิตวิทยามักจะศึกษากลุ่มขนาดเล็กที่มีสมาชิกไม่เกิน 15 คน เพราะเห็นความสัมพันธ์ได้อย่างใกล้ชิด และในด้านการเรียนรู้ก็จะมีผลการเรียนรู้ที่ได้ผลดีกว่ากลุ่มขนาดใหญ่

จากขนาดของกลุ่มดังกล่าวข้างต้น จำนวนที่เหมาะสมอยู่ในช่วงประมาณ 12-15 คน ผู้วิจัยจึงเลือกขนาดของกลุ่ม 15 คน ซึ่งน่าจะก่อให้เกิดผลในการทดลองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.1.5 กิจกรรมที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

ทิตนา แคมมณี (2522 : 201 – 202) ได้เสนอการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับ ทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์ไว้หลายวิธี ดังนี้

1. เกม (Game) คือ การที่ผู้เรียนลงเล่นด้วยตนเองภายใต้ข้อตกลงหรือกติกาบางอย่างที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องตัดสินใจทำอย่างใดอย่างหนึ่ง วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ และผู้เรียนจะเกิดความสนุกสนานในการเรียนด้วย

2. บทบาทสมมุติ (Role – playing) วิธีการนี้ มีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมติ เช่นเดียวกับเกมแต่มีการกำหนดบทบาทของผู้เล่นแล้วให้นักเรียนสวมบทบาทนั้นแล้วแสดงออกมาตามธรรมชาติโดยอาศัยบุคลิกภาพประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดของตนเป็นหลัก วิธีนี้มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของตนอย่างลึก และยังช่วยส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจและน่าติดตามอีกด้วย

3. กรณีตัวอย่าง (Case) คือการนำกรณีหรือเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นจริงมาดัดแปลงและใช้เป็นตัวอย่างในการให้ผู้เรียนได้ศึกษา วิเคราะห์และอภิปรายกันเพื่อสร้างความเข้าใจและฝึกฝนหาทางแก้ไขปัญหานั้น การอภิปรายช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน และนำเอากรณีต่างๆ ซึ่งคล้ายคลึงกับชีวิตจริงมาใช้ซึ่งช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงและมีความหมายกับผู้เรียนมากขึ้น

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือ การจำลองสถานการณ์จริงหรือสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงหรือสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงแล้วให้ผู้เรียนลงไปในสถานการณ์นั้นและมีปฏิริยาตอบโต้กัน วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมต่างๆซึ่งในสถานการณ์จริงซึ่งผู้เรียนจะไม่กล้าแสดงออก เพราะจะเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับจนเกินไป

5. ละคร (Acting or Dramatization) คือการที่ผู้เรียนได้ทดลองแสดงบทบาทตามบทบาทที่เขียนหรือกำหนดเอาไว้ให้ โดยผู้แสดงจะต้องพยายามแสดงบทบาทที่กำหนดไว้โดยไม่นำเอาบุคลิกภาพและความรู้สึกนึกคิดของตนเข้าไปเกี่ยวข้องกับวิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ที่จะเข้าใจความรู้สึก เหตุผลและพฤติกรรมของผู้อื่นๆ ทำให้เกิดความเห็นอกเห็นใจกัน นอกจากการที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงละครร่วมกัน จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในการเรียนรู้ร่วมกัน และได้ฝึกการทำงานร่วมกัน

6. กลุ่มย่อย (Small Group) เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนในการแสดงออก และช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น

1.1.6 ลำดับขั้นการเรียนรู้ของกิจกรรมกลุ่ม

คมเพชร จิตรศุภกุล (2522 : 23-24) กล่าวถึงระยะการพัฒนาของกลุ่ม (Developmental Phase of Group) ว่าการที่จะทำให้กลุ่มเป็นกลุ่มที่สมบูรณ์นั้นกลุ่มจะต้องผ่านระยะต่างๆ 4 ระยะ คือ

1. ระยะที่บุคคลแต่ละคนมีการแข่งขันและมีศูนย์กลางที่ตนเอง
2. ระยะของความขัดแย้งและความคับข้องใจ
3. ระยะที่กลุ่มมีความสามัคคี
4. ระยะที่มีผลงานและยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง

สมพงษ์ จิตระดับ (2530 : 43 –44) ได้เสนอขั้นตอนของกิจกรรมกลุ่มไว้ดังต่อไปนี้

1. ขั้นนำ ได้แก่ การเริ่มบทเรียนที่น่าสนใจ การให้คำแนะนำกติกาคำสั่งต่างๆ การแบ่งกลุ่ม การรับมอบหมายงานที่กำหนดให้ เพื่อให้การดำเนินการกิจกรรมในขั้นต่อไปเกิดความเข้าใจตรงกัน และสามารถดำเนินไปได้ด้วยดี และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทบทวน และซักถามความเข้าใจด้วย
2. ขั้นกิจกรรม ได้แก่ การดำเนินบทบาท และหน้าที่หรือกิจกรรมตามที่ได้รับมอบหมายการแยกย้ายตามกลุ่ม การเสนอความคิดเห็น การหาข้อสรุปคำตอบที่ต้องการการเสนอผลงาน และการแสดงออก
3. ขั้นอภิปราย ได้แก่ การซักถาม การวิพากษ์วิจารณ์ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ และการเสนอแนววิธีการต่างๆ

1.1.7 ประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม

พัชรี วรกวิน (2522 : 149-150) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มมีผลในด้านทัศนคติต่อตนเอง การได้เข้าร่วมกลุ่มเป็นการแสดงถึงการยอมรับจากกลุ่มทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ ความอบอุ่น และรู้สึกว่าตนเองนั้นมีคุณค่า ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นพวกเป็นกลุ่มของตน จะร่วมมือและสามัคคีกัน

พนม ลิ้มอารีย์ (2522 : 56 –57) กล่าวไว้ดังนี้

1. กลุ่มจัดเป็นสนามสำหรับทดสอบความสามารถของสมาชิก
2. กลุ่มเป็นที่แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เจตคติ ความคิดเห็น และช่วยปรับปรุงเจตคติ และพฤติกรรมของสมาชิก รวมทั้งให้สมาชิกได้เป็นกำลังใจให้แก่กันและกัน
3. กลุ่มช่วยเสริมสร้างความมีวินัยให้แก่ตนเอง เมื่อสมาชิกเข้ากลุ่มจะต้องมีการปฏิบัติกิจกรรมอย่าง สม่าเสมอ ปฏิบัติตามกฎหมายเกณฑ์ร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกมีความอดทนด้วย
4. กลุ่มช่วยให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย ให้ความอบอุ่น ให้กำลังใจ ให้ความรัก และกลุ่มยังเป็นเครื่องบำรุงขวัญของสมาชิกด้วย การทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เป็นที่รัก และได้รับการยกย่องจากกลุ่ม จะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจตนเองดีขึ้น เกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย และเชื่อมั่นในตนเองขึ้น

คมเพชร จิตรสุกุล (2530 : 15 -19) ได้กล่าวถึงคุณค่าของกิจกรรมกลุ่มว่า นอกเหนือจากความสำเร็จของกิจกรรมที่ทำแล้ว กิจกรรมกลุ่มยังมีคุณค่าด้านอื่นๆอีก ได้แก่

1. คุณค่าในด้านพัฒนาการ (Developmental Values) เช่น การสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล การสร้างพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม การพัฒนาด้านทัศนคติ ความสนใจ ความสามารถ ตลอดจนความเจริญงอกงามด้านความรู้และทักษะ

2. คุณค่าด้านการวินิจฉัย (Diagnostic Values) สำหรับผู้นำกลุ่มเมื่อมีการทำกิจกรรมกลุ่ม จะทำให้มีโอกาสดังกล่าวจะสังเกตสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ทำให้เกิดความเข้าใจเป็นอย่างดีในตัวสมาชิกของกลุ่ม

3. คุณค่าด้านการบำบัด (Therapeutic Values) ในการรวมกลุ่มของบุคคลจะมีค่าต่อการบำบัดเป็นอย่างดี โรงพยาบาลและคลินิกจะนำวิธีการทางกลุ่มไปใช้รักษาคนไข้โดยการบำบัดเป็นอย่างดี โรงพยาบาลและคลินิกจะนำวิธีการทางกลุ่มไปใช้รักษาคนไข้และ ผู้เรียนที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน อาจได้รับความช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (Counseling) แต่สำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเพียงเล็กน้อยจะได้รับประโยชน์จากการร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น การพัฒนานิสัยของตนเอง เป็นต้น

4. คุณค่าต่อโรงเรียนและชุมชน (Values to the School and Community) การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาตนเองในด้านทำให้บุคคลที่มีความสามารถมีคุณค่า สร้างประโยชน์ให้แก่โรงเรียนและชุมชนได้

รอกเจอร์ส (ทศพร มณีศรีวิชา, 2539 : 129 – 130 ; อ้างอิงจาก Rogers, 1970) ได้กล่าวถึงผลการศึกษาวิจัยของกิบบ์ (Gibb) ที่พบว่า การเข้าร่วมกลุ่มจะให้ผลส่งเสริมทางด้านจิตวิทยา กล่าวคือ จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการรับรู้ทางความรู้สึก มีการตระหนักถึงความรู้สึกของตนเองและผู้อื่นมากขึ้น ตลอดจนเปิดเผยความรู้สึก มีความจริงใจ และเป็นไปอย่างธรรมชาติ มีการเปลี่ยนแปลงทางความสามารถในการควบคุมความรู้สึกต่างๆ ของตนเอง มีการแสดงพฤติกรรมที่ตรงกับความรู้สึกของตน มีแนวทางในการสร้างแรงจูงใจ หมายถึง การเข้าใจตนเอง การรู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านทัศนคติทั้งต่อตนเองและผู้อื่น หมายความว่า บุคคลยอมรับตนเอง พัฒนาในเรื่องคุณค่าของตนเอง เข้าใจตนเองและมีความมั่นคงยิ่งขึ้น ในด้านทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น ได้แก่ การใช้อำนาจน้อยลง มีการยอมรับผู้อื่นมากขึ้น ลดการสั่งสอนและควบคุมผู้อื่น มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้นและมีความรู้สึกพึ่งพากันและกัน เชื่อในความสามารถของบุคคล มีการแก้ปัญหาโดยการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม

จากผลประโยชน์ของกลุ่มดังกล่าว ผู้วิจัยเชื่อว่าการทำกิจกรรมกลุ่มสามารถช่วยเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่างๆ อันรวมถึงทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรีไทยด้วยเช่นกัน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ริชาร์ด และฮอลล์เวิร์ท (วาสิณี ชูสงค์ . 2525 : 29 ; อ้างอิงจาก Richardson and Hallworth, 1968) ได้ทดลองสอนเรื่องความภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่ม ทดลองสอนโดยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีสอนแบบเก่า ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมี ทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและเรียนเนื้อหาได้มากกว่ากลุ่มควบคุม

เทรปปา และไฟร์ค (Treppa and Frike. 1972 . 466 – 468) ได้ฝึกกิจกรรมกลุ่มกับกลุ่มทดลองจำนวน 11 คน และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกเลย จำนวน 11คน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจในตนเองไปทางที่ดีขึ้นในด้านความสามารถ ในการควบคุมตนเอง คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ การนับถือตนเอง การยอมรับตนเองและความเข้าใจในความเป็นมนุษย์สัมพันธ์และความคิดเกี่ยวกับตนในอุดมคติ

เล็ทซ์ (Lek. 1973: 6093-A) ได้ศึกษาผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนวิชากลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์มีทัศนคติต่อการเรียนวิชากลุ่มสัมพันธ์ดีขึ้น มีความพอใจประสบการณ์ที่ได้รับยินดีที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และต้องการเรียนโดยใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์อีก

เทรปปา และไฟร์ค (Treppa and Frike. 1972 . 466 – 468) ได้ฝึกกิจกรรมกลุ่มกับกลุ่มทดลองจำนวน 11 คน และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกเลย จำนวน 11คน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจในตนเองไปทางที่ดีขึ้นในด้านความสามารถ ในการควบคุมตนเอง คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ การนับถือตนเอง การยอมรับตนเองและความเข้าใจในความเป็นมนุษย์สัมพันธ์และความคิดเกี่ยวกับตนในอุดมคติ

เดวิส (Davis. 1988 : 3263) ได้ศึกษาผลการใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มในการเรียนคณิตศาสตร์หน่วยการแก้ปัญหามีผลสัมฤทธิ์และทัศนคติในการเรียนวิชาดังกล่าวของนักเรียนเกรด 7 จำนวน 104 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าผลสัมฤทธิ์และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่ในขณะเดียวกันพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จารุลักษณ์ พินพรหมราช (2529 : 54) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ฝึกกิจกรรมกลุ่มจะมีพฤติกรรมการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ฝึกกิจกรรมกลุ่มจะมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุญศรี จีรนาเจริญศรี (2530 : 48) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มมีการปรับตัวกับเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุหารัตน์ ขวัญอ่อน (2547 : 32-33) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นาริรัตน์ พูลเกษม (2541 : 55) ได้ศึกษาผลกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลดีกว่านักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นิธิวรรณ เชาว์นิธิ (2546 : 48- 49) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อวิชาสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อวิชาสังคมดีกว่านักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลงานวิจัยทั้งในต่างประเทศและในประเทศแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและทัศนคติได้ ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่ากิจกรรมกลุ่มน่าจะพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนวิชาดนตรีไทย

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนวิชาดนตรีไทย

2.1.1 ความหมายของเจตคติ

เชิดศักดิ์ โฉมาสินธุ์ (2525 : 38) ได้สรุปความหมายของทัศนคติว่า หมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆอันเป็นผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ อีกทั้งกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นไปในทิศทางหนึ่ง อาจจะไปในทิศทางที่สนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 172) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงสภาวะร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะสนองตอบบุคคลและสิ่งต่างๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง จากสองลักษณะ กล่าวคือแสดงพร้อมที่จะเข้าหาเมื่อมีความรู้สึกชอบ เรียกว่าทัศนคติที่ดีหรือทางบวก หรือแสดงพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อมีความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่าทัศนคติที่ไม่ดีหรือทางลบ

✓ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531 : 108) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง การเตรียมพร้อมแห่งสภาพจิตใจของบุคคลในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทัศนคติเป็นอารมณ์ที่มีอยู่ในทุกผู้ทุกคน แต่อยู่ในระดับที่แตกต่างกัน ทัศนคติเป็นสิ่งที่ผลักดัน บุคคลให้แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ อันอาจอยู่ในลักษณะที่พึงพอใจหรือไม่พอใจก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการการเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

จากความหมายของทัศนคติดังกล่าว สรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง อิทธิพลที่มีความรู้สึกสนองตอบต่อสิ่งเร้าในลักษณะชอบ ไม่ชอบ หากชอบจะแสดงพฤติกรรมออกมาในทางบวกต่อสิ่งนั้นคือเข้าหา หากไม่ชอบจะแสดงออกในทางลบคือหลีกเลี่ยง

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่าเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย เป็นความรู้สึกของนักเรียนที่พึงพอใจต่อวิชาดนตรีไทย หลังจากที่มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนวิชาดนตรีไทย และเป็น

ตัวกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่จะสนองต่อวิชาดนตรีไทยไปทางใดทางหนึ่งหรือลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

2.1.2 ลักษณะของเจตคติ

นันทนल्ली (Nunnally. n.d. : 312) ได้แบ่งลักษณะสำคัญของทัศนคติออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
2. ทัศนคติเป็นสภาพการณ์ทางจิตที่มีอิทธิพลต่อการคิด และการกระทำของบุคคล เป็นอันมาก เพราะเป็นส่วนที่กำหนดแนวทางไว้ว่า ถ้าบุคคลประสบสิ่งใดแล้วบุคคลนั้นจะมีท่าทีต่อสิ่งนั้นในลักษณะอันจำกัด
3. ทัศนคติเป็นสภาพการณ์ทางจิตที่มีแนวโน้มค่อนข้างถาวร ทั้งนี้เป็นเพราะแต่ละบุคคลได้สะสมประสบการณ์การรับรู้ และผ่านการเรียนรู้มามาก แต่อย่างไรก็ตามทัศนคติอาจมีการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม และการเรียนรู้ใหม่ๆ

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518 : 100-101) ได้สรุปเกี่ยวกับแนวคิด และลักษณะที่สำคัญของทัศนคติดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือเกิดจากประสบการณ์ของบุคคลไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด คนเราได้รับทัศนคติจากประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตบางครั้งยังได้รับการเอาอย่างซึ่งตั้งแต่เด็กยังอยู่ในวัยที่มีอายุน้อยๆ สิ่งต่างๆ รอบๆ ตัวเด็ก เช่น บิดามารดาสัตว์เลี้ยงต่างๆ ตลอดจนเพื่อนฝูงของเด็กมีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติของเด็กในระยะเริ่มต้นทั้งสิ้น
2. บุคคลแต่ละบุคคลย่อมมีทัศนคติต่อสถานการณ์เดียวกันหรือต่อบุคคลเดียวกันแตกต่างกันออกไปได้หลายลักษณะแล้วแต่ประสบการณ์ของบุคคลนั้น
3. ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น อาจจะเป็นสิ่งที่ถาวรตลอดไป หรือชั่วคราวก็ได้ ทัศนคติบางอย่างอยู่ในสภาพไม่มั่นคงก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนทัศนคติที่มั่นคงถาวรย่อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและบุคลิกภาพของบุคคลมาก และการเปลี่ยนแปลงย่อมมีได้ยาก อย่างไรก็ตามการแนะนำที่ดีตลอดจนวิธีการสอนที่ดีของครูย่อมทำให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติไปในทางที่พึงประสงค์ได้เช่นกัน

2.1.3 องค์ประกอบของเจตคติ

เชกอร์ดี และไทรแอนดิส (Triandis. 1971: 3) ได้สรุปองค์ประกอบของทัศนคติไว้ 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ความรู้และแนว

ความคิดที่ บุคคลมีต่อสิ่งเร้าไม่ว่าบุคคลหรือสถานการณ์ใดๆก็ตาม ความรู้และแนวความคิดดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะ และทิศทางของทัศนคติของบุคคลนั้นก็จะมีทัศนคติต่อสิ่งเร้านั้นไปในทางบวกหรือลบชัดเจนยิ่งขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางและลักษณะของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใด บุคคลก็จะมีทัศนคติไปในทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น บุคคลก็จะมีทัศนคติทางลบต่อสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านความพร้อมในการกระทำ (Behavioral Component) ได้แก่ พฤติกรรม ของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะและทิศทาง ทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้านั้นชัดเจนแน่นอนทิศทางก็จะมีลักษณะชัดเจนแน่นอน และเป็นทิศทางบวกหรือลบชัดเจน

เฉลิมพล ศรีหงษ์ และ เสถียร เหลืองอร่าม (2521 : 10) สรุปว่า ทัศนคติมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความคิด อารมณ์ และเหตุผล ความเชื่อถือ หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องราวของการใช้เหตุผลของบุคคลในการจำแนกแยกแยะความแตกต่าง ตลอดจนผลต่อเนื่อง ผลได้ผลเสีย ถ้าพิจารณาอย่างลึกซึ้งก็คือ การที่บุคคลจะสามารถนำเอาคุณค่าทางสังคมที่ได้รับการสั่งสอนและถ่ายทอดเข้าไปใช้ในการวิเคราะห์พิจารณาประกอบเหตุผลของการที่ตนประเมินและการพิจารณาของบุคคลในส่วนตัวที่มีลักษณะปลอดจากอารมณ์ แต่จะเป็นเรื่องของเหตุผล อันสืบเนื่องมาจากความเชื่อของบุคคล

2. องค์ประกอบทางด้านอารมณ์หรือความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึก อารมณ์เกี่ยวกับ ความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ รักเกลียดกลัว เป็นต้น ซึ่งแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง เมื่อคิดหรือพูดสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบทางแนวโน้มของการกระทำ หรือพฤติกรรม หมายถึงแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรม หรือความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เจตคติต่อวิชาดนตรีไทย หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. เจตคติด้านความคิด หมายถึง การเห็นคุณค่าและประโยชน์ต่อวิชาดนตรีไทย

2. เจตคติด้านความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกทางอารมณ์เกี่ยวกับความชอบ ความพอใจ และความสนใจต่อวิชาดนตรีไทย

3. เจตคติด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม หมายถึง แนวการปฏิบัติที่จะแสดงออก หรือมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อวิชาดนตรีไทย ได้แก่ การเตรียมเครื่องดนตรีเตรียมตัวให้พร้อมก่อนเรียน ตั้งใจเรียน และมาเรียนสม่ำเสมอ

2.1.4 การแสดงออกของเจตคติ

ในเรื่องการแสดงออกของทัศนคตินี้ สมบูรณ์ ชิตพงษ์ (2519 : 14) กล่าวว่า ทัศนคติ สามารถแสดงออกให้เห็นได้ในลักษณะความเชื่อ ท่าทาง ความคิดเห็น ซึ่งพอสรุปได้ 3 ลักษณะ คือ

1. ทัศนคติเชิงนิมาน เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ สนับสนุนปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ
2. ทัศนคติเชิงนิเสธ เป็นการแสดงออกในลักษณะตรงกันข้ามกับทัศนคติเชิงนิมานเช่น ไม่พึงพอใจไม่เห็นด้วย ไม่ร่วมมือ ไม่ทำตาม
3. ทัศนคติที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นทั้งทัศนคติเชิงนิมานและทัศนคติเชิงนิเสธ แต่อยู่ระหว่างกลางไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง เช่น รู้สึกเฉยๆไม่ถึงกับชอบหรือไม่ชอบ เป็นต้น

2.1.5 สาเหตุการเกิดเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 121 –122) ได้ให้ทัศนะว่าการเกิดทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดได้หลายวิธี เช่น อาจเกิดจากการเลียนแบบบุคคลที่เขาเคารพหรือนิยมชมชอบ จากประสบการณ์ ซึ่งนำความพอใจหรือความทุกข์ใจมาให้ จากการสังเกตการกระทำของบุคคลอื่น และดูผลว่าจะเกิดอะไรขึ้น จากการได้รับความรู้จากแหล่งต่างๆ จากเพื่อนในกลุ่มอายุเดียวกัน จากการได้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จากประสบการณ์ต่างๆ เป็นต้น ใน การที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือให้ทัศนคติใหม่เกิดขึ้นในตัวบุคคล หรือกลุ่มที่เราเข้าถึงนั้น จะต้องอาศัยระยะเวลาและกระบวนการหลายอย่าง ซึ่งแต่ละกระบวนการการเปลี่ยนแปลงและสร้างให้เกิดทัศนคติแตกต่างกัน เช่นการให้ข้อเท็จจริงจะช่วยสร้างทัศนคติให้กับบุคคล ถ้าบุคคลนั้นยังไม่ค่อยเข้าใจรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งนั้น การสื่อสารข่าวสารที่ให้ข้อคิดเห็นทั้งสองด้าน (ด้านดีและไม่ดี) ก็จะช่วยทำให้เกิดทัศนคติดีกว่าให้ข้อคิดเห็นด้านเดียว (One- Sided Indoctrination) ลักษณะของผู้ส่งข่าวสาร ก็มีอิทธิพลมากต่อการเกิดทัศนคติการอภิปรายกลุ่มก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยเปลี่ยนทัศนคติหรือสร้างทัศนคติใหม่ได้

2.1.6 ประโยชน์ของเจตคติ

ทัศนคติมีประโยชน์แก่คนเรา ดังนี้ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2520 : 4)

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว โดยการจัดรูปหรือจัดระบบสิ่งของต่างๆที่อยู่รอบตัวเขา
2. ช่วยให้มี Self – Esteem โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งๆที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่างซึ่งนำความไม่พอมาสู่ตัวเขา
3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อนซึ่งการมีปฏิกิริยาตอบโต้หรือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกไปนั้นส่วนมากจะทำในสิ่งที่นำความพอใจมาให้ หรือเป็นบำเหน็จ

รางวัลจากสิ่งแวดล้อม ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเองซึ่งแสดงว่าทัศนคตินั้นนำความพอใจให้บุคคล

ชัยยงค์ ขามรัตน์ (2533 : 17 –18) ได้สรุปไว้ว่า ประโยชน์ของการวัดทัศนคติดังนี้

1. วัดเพื่อกำหนดพฤติกรรม เนื่องจากทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่าเขามีความรู้สึกทางด้านที่ดีหรือไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อย เพียงใดและเขามีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใด ฉะนั้นการทราบทัศนคติของบุคคลย่อมช่วยให้สามารถทำนายการกระทำของบุคคลนั้นได้ แม้จะไม่ถูกต้องเสมอไปก็ตาม

2. วัดเพื่อหาทางป้องกันโดยทั่วไปการที่บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดอย่างใดนั้นเป็นสิทธิของเขา แต่การอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุขของสังคม ย่อมจะเป็นไปได้เมื่อพลเมืองมีทัศนคติต่างๆคล้อยคลึงกันซึ่งจะเป็นแนวทางให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันและไม่เกิดความแตกแยกในสังคม

3. วัดเพื่อหาทางแก้ไข ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจแตกต่างกันแต่ในบางเรื่องต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น ทัศนคติของนักเรียน วิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อการบริหารของวิทยาลัยจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องทราบทัศนคติไปในทางเดียวกันหรือเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องตามกฎหมายระเบียบของวิทยาลัยที่ตั้งไว้

4. วัดเพื่อเข้าใจสาเหตุและผล ทัศนคติเปรียบเสมือนสาเหตุภายในที่ของบุคคลนี้อาจได้รับผลกระทบมา จากสาเหตุภายนอกอีกส่วนหนึ่ง ฉะนั้นการจะเข้าใจอิทธิพลของสาเหตุภายในที่มีต่อการกระทำของบุคคลต่างๆให้ชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดทัศนคติของบุคคล ต่างๆ ให้ชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดทัศนคติของบุคคลต่างๆต่อสาเหตุภายนอกนั้นด้วย

2.1.7 ความหมายของเจตคติต่อการเรียน

สุดฤทัย มุขวงศา (2523 : 7) ได้อธิบายทัศนคติต่อการเรียนว่าเป็นสภาพทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียนและระบบการศึกษาเกิดขึ้นจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งอาจแสดงออกได้ 2 ด้าน คือ

1. ทัศนคติทางบวกต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความพอใจสนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถและวิธีการของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา

2. ทัศนคติทางลบต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

2.1.8 การเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเรียน

พัชรี วรกวิน (2522 : 74) ศึกษาการณทางสังคมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ประกอบด้วย

1. การแนะนำให้เปลี่ยน การแนะนำมี 2 วิธี คือ แนะนำตามปกติคือ คำแนะนำจากกลุ่มเพื่อนผู้ที่มีความสำคัญทางสังคมหรือแก่ตนเอง อีกวิธีหนึ่ง คือ การสะกดจิต ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการสัมผัส และการเคลื่อนไหว
2. การทำให้เกิดการคล้อยตาม เป็นการสื่อสารโดยบอกให้ทราบว่า กลุ่มที่คล้ายกับท่านมีความเห็นเป็นอย่างไร เป็นการแนะนำให้เขามีความรู้สึกขึ้นมาเองว่าสมควรเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มอื่นหลังจากที่ได้รับการบอกเล่าแล้ว
3. การอภิปรายกลุ่ม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันโดยมีผู้นำการอภิปรายจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้
4. การใช้ข้อมูลชักจูง เป็นการใช้ข้อมูลที่มาจากคนที่มีความสำคัญหรือจากกลุ่มกลุ่มที่เหมือนกันมากน้อยเท่าใด ก็จะทำให้คนเกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้มากขึ้นเท่านั้น ผู้รับจะไม่มีสิทธิ์โต้แย้ง คัดค้าน หรือแสดงความคิดเห็นต่อที่มาจากข้อมูลการปลูกฝังความเชื่อ เช่น การอบรมเลี้ยงดู การล้างสมอง การนินทาให้ประสาทหลอน การทรมานร่างกายเพื่อให้ประสาทหลอน

จากแนวคิดในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนนั้นจะต้องให้ความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านของทัศนคติ คือ ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของบุคคล

2.1.7 แหล่งที่มีอิทธิพลต่อการเกิดและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ธีระพร อูวรรณโณ (2529 : 457) ได้กล่าวไว้ว่า แหล่งที่มีอิทธิพลต่อการเกิดและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติมี 4 แหล่งหลัก ดังนี้

1. ครอบครัว เป็นแหล่งสำคัญต่อการเกิดและการเปลี่ยนทัศนคติของบุคคล พ่อแม่เป็นผู้ถ่ายทอดความเชื่อ ทัศนคติ และค่านิยมในเรื่องต่างๆ ให้กับเด็กทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา เช่น ทัศนคติต่อการกินอาหารต่าง ๆ หลายประเภท ถ้าเด็กเกิดทางภาคอีสาน พ่อแม่รับประทานปลาร้าเด็กจะชอบรับประทานปลาร้าไปด้วย เป็นต้น
2. ผู้คนที่บุคคลพบปะด้วย มีมากมายในชีวิตของแต่ละบุคคล แต่ในวัยเด็กและวัยรุ่นที่กำลังศึกษาเล่าเรียน พิจารณาได้เป็นกลุ่มหลักๆ คือ เพื่อนรวมทั้งรุ่นน้องและรุ่นพี่ ส่วนอีกกลุ่ม ได้แก่ ครู - อาจารย์ รุ่นพี่และรุ่นน้องในสภาพสังคมไทยในสถาบันการศึกษา มีอิทธิพลในการถ่ายทอดทัศนคติต่อเรื่องต่างๆ ได้มาก เช่น ทัศนคติทางบวกต่อพวกพ้องที่เรียนในสถาบันการศึกษาเดียวกัน ครู-อาจารย์ เป็นผู้มีหน้าที่สอนโดยตรง จึงมีโอกาสมากในการ

ปลูกฝังทัศนคติต่าง ๆ ให้กับนักเรียน เช่น ถ้าครูสอนวิชาใดวิชาหนึ่งแล้วเด็กเข้าใจ ก็จะชอบวิชานั้น เป็นต้น

3. สื่อมวลชน ได้มีวิจัยในสหรัฐอเมริกาโดยภาพรวม ผลการวิจัยชี้ชัดว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อทัศนคติของผู้ชม โดยเฉพาะเด็ก เด็กจะใส่ใจและเรียนรู้จากโฆษณาที่มีทัศนคติทางบวกต่อสินค้า และเกิดความต้องการสินค้าที่โฆษณา

4. ประสบการณ์ทางตรง เป็นการดองย้าทัศนคติเดิมของเขาหรือ เปลี่ยนทัศนคติของเขาไปทางบวกหรือทางลบได้ ตัวอย่างเช่น นักเรียนวัยรุ่นที่ได้ชมโฆษณาแก้สิวฝ้าชื่อหนึ่งทางโทรทัศน์ อาจเริ่มมีทัศนคติทางบวกต่อยาแก้สิวฝ้าชื่อนั้น เพราะดาราในการโฆษณาได้ใช้นั้นแล้วทำให้สิวฝ้าหมดไปนักเรียนคนนี้ก็ทดลองไปชื้อยานั้นมาใช้ แต่แทนที่จะหายกลับทำให้หน้ามีผื่นแดงขึ้น กรณีนี้ทำให้นักเรียนเปลี่ยนทัศนคติจากเดิมทางบวกไปเป็นทางลบหลังจากที่ได้มีประสบการณ์ตรง

2.1.8 เทคนิคการวัดเจตคติ

ในการสร้างเครื่องมือเจตคตินั้นสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. วิธีของลิเคอร์ต เป็นวิธีการวัดทัศนคติโดยการนำเอาข้อความที่จะใช้วัดทัศนคติไปให้ผู้ตอบลงความเห็นว่ามีความรู้สึกต่อข้อความเหล่านั้นอย่างไรบ้าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย หรือเห็นด้วยอย่างยิ่ง แล้วมีการกำหนดคะแนนให้อาจเป็น 5 , 4 , 3 , 2 หรือ 1 ตามลำดับ หากเป็นข้อความในทางบวก (Positive Statement) และอาจเป็น 1 , 2 , 3 , 4 หรือ 5 ตามลำดับ หากเป็นข้อความในทางลบ (Negative Statement) จากนั้นนำข้อความทั้งหมดไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Item Analysis) โดยเลือกข้อความที่สามารถจำแนกกลุ่มที่มีทัศนคติที่ดีและทัศนคติที่ไม่ดีได้เพื่อนำไปใช้วัดทัศนคติต่อไป (Likert. 1970 : 150 – 151)

2. วิธีของเธอร์สโตน ได้ใช้วัดทัศนคติของบุคคลโดยอาศัยกฎแห่งการเปรียบเทียบเพื่อตัดสินใจ (Law of Comparative Judgement) คือให้ผู้ตอบตัดสินข้อความที่แสดงถึงทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่า เห็นด้วย (Accepted) ไม่เห็นด้วย (Rejected) ในข้อความเหล่านั้นมากน้อยเพียงใด โดยให้กลุ่มผู้ตัดสินพิจารณาว่าข้อความที่เสนอมานั้น ควรอยู่ตรงไหนเมื่อแบ่งความคิดเห็นทั้งหมดตั้งแต่เห็นด้วยมากที่สุด ไปจนถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด ออกเป็น 11 กลุ่มเท่าๆกัน เมื่อกลุ่มผู้ตัดสินพิจารณาตัดสินหมดทุกข้อความแล้ว ก็นำแต่ละค่ามาหาค่าสเกล (Scale Value) นั่นคือ หาดำแหน่งมัธยฐานของแต่ละสเกลสำหรับวัดทัศนคติต่อไป

3. วิธีวัดทัศนคติโดยใช้ความหมายทางภาษา ซึ่งใช้วิธีนี้เพื่อวัดความหมายของมโนทัศน์ (Concept) ในรูปความหมายของศัพท์ (Adjectives) โดยให้บุคคลทำเครื่องหมายแสดงความคิดเห็นลงในสเกลซึ่งอยู่ในระหว่างคำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงข้ามกับคู่หนึ่งๆ เช่น ดี – ไม่ดี ชอบ – ไม่ชอบ ฯลฯ ผู้ตอบจะต้องพิจารณาว่ามโนทัศน์ที่ตนเห็นมีความหมาย

1. เครื่องดนตรีที่มีระดับเสียงเรียงลำดับกันไม่น้อยกว่า 7 เสียง เช่น ระนาดเอก ระนาดทุ้ม ข้องวงใหญ่ ข้องวงเล็ก ปี่ ขลุ่ย ซอด้วง ซออู้ ซอสามสาย เครื่องดนตรีประเภทนี้มีหน้าที่บรรเลงทำนอง
2. เครื่องดนตรีจำพวกที่มีระดับเสียงน้อยไม่สามารถดำเนินทำนองได้ เช่น ฉิ่ง ฉาบ ตะโพน กลองทัด โทน รำมะนา เครื่องดนตรีประเภทนี้มีหน้าที่บรรเลงเป็นเครื่องประกอบจังหวะ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

2.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

มอริส (ศิริรัตน์ ภูสกลเจริญศักดิ์. 2531 : 40 ; อ้างอิงจาก Morris. 1961) ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะได้คะแนนพิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7 จำนวน 144 คน เกรด 8 จำนวน 130 คน และเกรด 9 จำนวน 97 คน โดยกลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อการเรียน

แอลเลน (Ellen. 1973 : 1950 – A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาและการประเมินค่าของการซ่อมเสริมในวิทยาลัยชุมชนซานโฮเซ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 126 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองใช้สื่อการสอนโดยใช้สื่อประสม กลุ่มควบคุมสอนแบบปกติ ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วีรวัฒน์ พูลทวี (2523 : 42) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัย และทัศนคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุโมทย์ จังหวัดลำพูน กลุ่มตัวอย่าง 8 คน ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีคะแนนนิสัย และทัศนคติต่อการเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิชชุดา เดียวกุล (2529 : 2) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มต่อนิสัยในการเรียน และทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 135 คน จากโรงเรียนวัดนวลนรดิศ แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 2 ห้องเรียนผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวกลุ่มมีนิสัย ในการเรียนและทัศนคติทางการเรียนดีกว่ากลุ่มควบคุมทั้งสอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อำพัน ทันสม (2535 : 57 – 60) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเหตุผลอารมณ์ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนสรวงวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ทัศนีย์ เจริญเลิศ (2538 : 53) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขามเฒ่าวิทยา อำเภอลำดวนบุรี จังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย สรุปได้ว่า เจตคติมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียน ซึ่งจะใช้วิธีการพัฒนาได้หลายวิธี เช่น การเสริมแรง การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มการใช้คำปรึกษา เป็นต้น วิธีการดังกล่าวจะช่วยส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้กิจกรรมกลุ่มเข้ามาแก้ไขเจตคติต่อการเรียนของนักเรียน โดยเลือกใช้วิธีการกิจกรรมกลุ่มที่เหมาะสม เช่น อภิปรายกลุ่ม สถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง เป็นต้น มาเปลี่ยนเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาดนตรีไทยให้ดีขึ้น และช่วยให้นักเรียนที่มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย จำนวน 82 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทยจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Samplig) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 228 คน ทำแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดได้นักเรียนที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย จำนวน 82 คน

2.3 ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจในการเข้ารับการทดลองจากนักเรียน ในข้อ 2.2 ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจเข้าร่วมการทดลองทุกคน ผู้วิจัยจึงสุ่มนักเรียนอย่างง่ายมาจำนวน 30 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. แบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีลำดับขั้นในการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดจากเอกสาร และงานวิจัยและทฤษฎีเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสมกับการพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

1.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับและนียบัติพิเศษ

1.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์วณิ กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบความเชื่อมั่นในเรื่องความสอดคล้องกับจุดประสงค์เนื้อหา กิจกรรม และการประเมินผลให้สอดคล้องกับนียบัติพิเศษ

1.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มที่ปรับปรุงแล้วในข้อ 1.3 ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้จริง

โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มที่ใช้กับกลุ่มทดลองตามวัน เวลา ที่กำหนดไว้ คือสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ติดต่อกัน 4 สัปดาห์ รวม 12 ครั้ง คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 16.00 - 16.50 น. ตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ - 2 มีนาคม 2548 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียน

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนของทัศนีย์ เจริญเลิศ (2533 : 106 - 232) และนารีรัตน์ พูลเกษม (2541 : 79 - 110) แล้วนำมาสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนียบัติพิเศษ

2.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น จำนวน 60 ข้อ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามในแบบสอบถามกับนียบัติพิเศษ

2.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์วณิ กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา แล้วนำมาทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามโดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t - test และคัดเลือกเฉพาะที่ค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาไว้ใช้ในการวิจัย ได้ค่า t ระหว่าง 2.017 - 9.391 แบบสอบถามที่ใช้ได้มี จำนวน 42 ข้อ

2.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ในข้อ 2.4 จำนวน 42 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัก (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9245

ตัวอย่างแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

คำชี้แจง ในการตอบแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

1. แบบสอบถามเจตคติฉบับนี้เป็นแบบวัดความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อวิชาดนตรีไทย คำตอบของนักเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่องานวิจัยในครั้งนี้ คำตอบของนักเรียนจะเก็บไว้เป็นความลับและแบบสอบถามเจตคตินี้ไม่มีผลต่อคะแนนในวิชาดนตรีไทยแต่อย่างใด ขอให้นักเรียนตอบด้วยความสบายใจ คำตอบที่ตอบไม่มีข้อถูกหรือผิด และขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนมากที่สุด

2. แบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

ก. ด้านความคิด

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งของทางขวามือซึ่งตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โดยเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียน

ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นบางครั้งตรงกับความคิดของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดของนักเรียนมาก

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	ก. ด้านความคิด					
	ข้าพเจ้าตระหนักถึง ความสำคัญของการเรียน วิชาดนตรีไทย					

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งของทางขวามือซึ่งตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด โดยเกณฑ์ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อย ที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ก. ด้านความรู้สึก					
	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนวิชาดนตรีไทย เป็นวิชาที่น่าสนใจ					

ค. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งของทางขวามือซึ่งตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนในการเรียนวิชาดนตรีไทยโดยมีเกณฑ์ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคต ของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคตของนักเรียนบ่อยแต่ไม่ทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคตของนักเรียนบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิด ขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิด ขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้งที่สุดจนเกือบจะไม่เกิดขึ้น

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
0	ค. ด้านพฤติกรรม					
	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียน วิชาดนตรีไทย					

เกณฑ์การให้คะแนน

ถ้าเป็นข้อความทางบวกให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มากที่สุด	เป็นประจำ	ให้ 5	คะแนน
เห็นด้วย	มาก	เกือบทุกครั้ง	ให้ 4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ปานกลาง	บางครั้ง	ให้ 3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	น้อย	น้อยครั้ง	ให้ 2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	น้อยครั้งที่สุด	ให้ 1	คะแนน

ถ้าเป็นข้อความทางลบให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก

วิธีดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้การวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest- Posttest Design ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลอง Randomized Control Group Pretest - Posttest Design

การกำหนดเข้ากลุ่ม	สอบก่อน	ตัวแปรอิสระ	สอบหลัง
RE	T ₁ E	X	T ₂ E
RC	T ₁ C	~	T ₂ C

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

R	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่ม
E	แทน	กลุ่มทดลอง
C	แทน	กลุ่มควบคุม
T ₁ E, T ₂ E	แทน	การสอบก่อนและสอบหลังในกลุ่มทดลอง ตามลำดับ
T ₁ C, T ₂ C	แทน	การสอบก่อนและหลังสอบในกลุ่มควบคุม ตามลำดับ
X	แทน	การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
~	แทน	การไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest- Posttest Design โดยมี 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลอง ทำการทดสอบก่อนการทดลอง โดยการให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถาม แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ขั้นทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ กลุ่มทดลองผู้วิจัยใช้การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มตามโปรแกรมที่สร้างขึ้นทั้งหมด 12 ครั้งๆละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ๆละ 3 ครั้งในวันจันทร์วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 16.00 -16.50 น. ตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ - 2 มีนาคม 2548

3. ขั้นหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยอีกครั้งหนึ่งแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

2.เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

3.เปรียบเทียบผลต่างของเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและนักเรียนไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือได้แก่
 - 2.1 หาค่าจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยโดยหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยก่อนและหลังได้รับและไม่ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มโดยใช้ t – test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t – test for dependent sample) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ 2

3.2 เปรียบเทียบผลต่างของเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยที่ได้รับและไม่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่ม โดยใช้ t – test แบบอิสระต่อกัน (t – test for Independent sample) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\sum D$	แทน	ผลต่างของคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
$\sum D^2$	แทน	ผลต่างของคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{X}_{diff}$	แทน	ผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ย
S_{diff}	แทน	ผลต่างของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
 2. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
 3. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและนักเรียนไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
- ดังแสดงในตาราง 2.3 และ 4 ตามลำดับ

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนทดลอง	15	160.47	509	17863	20.229**
หลังทดลอง	15	194.40			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่า ภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นกว่าก่อนได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มทดลองมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนทดลอง	15	164.33	165	2057	10.247**
หลังทดลอง	15	175.33			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่า ภายหลังจากไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังจากไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับนักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{diff}$	S_{diff}	t
กลุ่มทดลอง	15	33.93	6.49	11.515**
กลุ่มควบคุม	15	11.00	4.15	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นั่นคือกิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทย จำนวน 82 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทยจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Samplig) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. แบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest- Posttest Design โดยมี 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลอง ทำการทดสอบก่อนการทดลอง โดยการให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถาม แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)
2. ขั้นทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ กลุ่มทดลองผู้วิจัยใช้การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มตามโปรแกรมที่สร้างขึ้นทั้งหมด 12 ครั้งๆละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ๆละ 3 ครั้งในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 16.00 - 16.50 น. ตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ - 2 มีนาคม 2548
3. ขั้นหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยอีกครั้งหนึ่งแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. เปรียบเทียบผลต่างของเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและนักเรียนไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนมีเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยทางบวกมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถนำมาใช้เปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะกิจกรรมกลุ่มเป็นกระบวนการที่ทำให้บุคคลมีโอกาสรวมกันเป็นกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาหรือทำอย่างใดอย่างหนึ่งโดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ดังที่ประนอม เดชชัย (2531: 101 –102) กล่าวไว้ว่ากิจกรรมกลุ่มจะช่วยฝึกประสบการณ์ต่างๆของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้น ทำให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองและบุคคลอื่นในกลุ่มดียิ่งขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของทัศนีย์ เจริญเลิศ (2538: 53) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชาตวิทยุอาเภอขารวรลักษบุรี จังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญศรี จึงธนาเจริญศรี(2530 : 48) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มมีการปรับตัวกับเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตในขณะทดลองพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนกล้าแสดงออก ทำให้การดำเนินกิจกรรมในแต่ละครั้งเป็นไปด้วยความสนุกสนาน เป็นกันเอง นักเรียนจึงสามารถเรียนรู้ได้รวดเร็วจนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ในแต่ละครั้งไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้เหมาะสม และการใช้กิจกรรมกลุ่มสามารถช่วยนักเรียนรู้จักการทำงานกลุ่มและช่วยกันแก้ปัญหาที่พบระหว่างการทำกิจกรรมกลุ่ม ทำให้ นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนและมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นดังที่ รอเจอร์ (Rogers.1970 : 121 – 122) กล่าวว่าการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจะส่งผลในการเปลี่ยนแปลงทางด้านการรับรู้ทางความรู้สึกของตนเองและผู้อื่นมากขึ้น เข้าใจตนเอง และมีความมั่นคงยิ่งขึ้นในด้านทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น ได้แก่ การใช้อำนาจลดลง มีการยอมรับผู้อื่นมากขึ้นมีการแก้ปัญหาโดยการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมกลุ่มสามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนได้

2. นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นหลังจากไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงว่านักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้นได้ถึงแม้ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ทั้งนี้เพราะในการเรียนการสอนวิชาดนตรีไทยตามปกติ นอกจากนักเรียนจะได้ฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีไทยแล้วครูยังสอดแทรกให้นักเรียนได้รู้ถึงความสำคัญ คุณค่าและประโยชน์ของวิชาดนตรีไทย จนนักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้น

จากการสังเกต พบว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยได้ดีขึ้น หลังจากนักเรียนได้ทราบผลคะแนนในการตอบแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยก่อนการทดลอง นักเรียนจึงปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนใหม่ โดยมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงทำให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียน สนใจในการเรียนมากขึ้นและเมื่อให้นักเรียนทำแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยหลังการทดลอง จึงพบว่านักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้น จึงกล่าวได้ว่าถึงแม้ว่านักเรียนจะไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนสามารถพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยได้

3. นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติทางบวกต่อวิชาดนตรีไทย มากกว่านักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยได้มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มได้รับประสบการณ์ตรงทำให้สามารถพัฒนาความรู้ ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในการเรียนวิชาดนตรีไทยได้ดีขึ้น มีการอภิปรายและสรุปร่วมกันซึ่งแตกต่างจากกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มถึงแม้ว่าจะได้รับการเรียนรู้ในการเรียนการสอนปกติแต่การเรียนการสอนอาจไม่เข้าใจเท่ากับการดำเนินการของกิจกรรมกลุ่ม (คมเพชร ฉัตรศุภกุล .2530 : 15 -19)

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของมณฑนา อึ้งตระกูล (2524 : 45) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนามโนภาพแห่งตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองเรือวิทยา จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงมโนภาพแห่งตนได้ดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตในขณะทดลอง พบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและนักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มก่อนการทดลอง มีความสนใจและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดีหลังจากทราบคะแนน นักเรียนในกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและนักเรียนในกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคซึ่งประกอบด้วย การอภิปรายกลุ่ม สถานการณ์จำลอง และกรณีตัวอย่าง ในการเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์และสรุปสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองและบรรยากาศในขณะทำการทดลอง ส่งเสริมให้นักเรียนในกลุ่มรู้สึกมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ออกมาโดยไม่มีการ

แข่งขันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม มีกิจกรรมที่สร้างความตื่นเต้น สนุกสนาน ไร้ใจ สร้างความคุ้นเคยระหว่างกัน ทำให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น และกล้าเสนอแนะความคิดต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งกลุ่มควบคุมมีความกระตือรือร้นในตอนแรก ๆ หลังจากนั้นความกระตือรือร้นก็ลดลงบางครั้งเพราะนักเรียนรู้ว่าต้องอ่านเอกสารทุกคนแทนการได้แสดงกิจกรรม เช่นนักเรียนในกลุ่มทดลอง นักเรียนในกลุ่มควบคุมจึงมีพฤติกรรมค่อนข้างเฉื่อยแม้ว่าต้อง การกระตุ้นแล้ว ความกระตือรือร้นก็น้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง

ผลการวิจัยครั้งนี้ จึงกล่าวได้ว่าการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มต่างก็สามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยได้ทั้งสิ้น แต่การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนได้มากกว่าการไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนได้ ดังนั้นกิจกรรมกลุ่มจึงน่าจะเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ครู อาจารย์ สามารถนำไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงนักเรียนที่มีเจตคติทางลบต่อวิชาดนตรีไทยได้

1.2 ในการนำกิจกรรมกลุ่มไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย ผู้นำไปใช้ควรได้รับการฝึกอบรมให้เกิดความเข้าใจและเกิดความชำนาญเกี่ยวกับวิธีการและลำดับขั้นตอนของกิจกรรมกลุ่มก่อนนำไปใช้เพื่อให้ได้ผลตามที่ต้องการ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย โดยทดลองกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่นในช่วงชั้นที่ 4 ที่ยังไม่ได้ศึกษา คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 6 นอกจากนี้คือระดับช่วงชั้นอื่น ๆ ได้แก่ช่วงชั้นที่ 1, 2 และ 3 เป็นต้น

2.2 ควรทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มพัฒนาตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น ความกล้าแสดงออกในการบรรเลงดนตรีไทย เป็นต้น

2.3 ควรทดลองใช้เทคนิคทางจิตวิทยาอื่น ๆ พัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียน เช่น การปรับพฤติกรรม การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2531). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- คมเพชร จัตรศุภกุล. (2522). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ ฯ : แสงรุ่งการพิมพ์.
- _____. (2530). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ ฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จารุลักษณ์ พินพรหมราช. (2528). การเปรียบเทียบทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ที่มีภูมิหลังทางครอบครัวและสิ่งแวดล้อมทาง โรงเรียนแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สารัตถศึกษา). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2529). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร ช่างโชติ และคนอื่น ๆ. (2521). จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชูศักดิ์ สิงห์อุดร. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการสอนแบบกรณีตัวอย่างกับการสอนตามคู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เชิดศักดิ์ ไทวาสินธ์. (2525). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิธร มณีศรีขำ. (2539). กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการพัฒนาสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทัศนีย์ เจริญเลิศ. (2538). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชาณุวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แคมมณี. (2522). กลุ่มสัมพันธ์ทฤษฎีและแนวปฏิบัติเล่ม 1. กรุงเทพฯ ฯ : บุรพาติลป.
- ธนิศ อยู่โพธิ์. (2528). เครื่องดนตรีไทย. กรุงเทพฯ ฯ : กรมศิลปากร.

- ธีระพร อูวรรณโณ. (2529). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาริรัตน์ พูลเกษม. (2541). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยมิชชัน กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิธิวรรณ เชาว์นิธิ. (2546). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญช่วย โสวัตร และนิสิตปริญญาโท สาขาดูริยางค์ไทยรุ่นที่ 1. (2539). ทฤษฎีดุริยางค์ไทย กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญศรี จิงธนาเจริญศรี. (2530). ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประนอม เดชชัย. (2531). นวัตกรรมการเรียนการสอนและแนวปฏิบัติสังคม. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ .
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเมษฐ์ บุญยะชัย. (2537). นาฏยารมณ์. กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร.
- พนม ลิ้มอารีย์ . (ม.ป.ป.). กลุ่มสัมพันธ์. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- พวงแก้ว เนตรโอภารัตน์. (2533). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านลานแหลม จังหวัดนครปฐม. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2531). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล.
- พัชรี วรกวิน. (2522). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.
- มัทนา อังตระกูล. (2524). การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนามโนภาพแห่งตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองเรือวิทยา จังหวัดขอนแก่น. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- เยาวภา กันทรวิชากุล. (2530). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนป่าโมกษวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วสินี ชูสงค์. (2525). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาหลักสูตรภาษาเพื่อการสื่อสารชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัชชดา เตียวกุล. (2529). ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มต่อนิสัยในการเรียนและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . ถ่ายเอกสาร.
- วินิจ เกตุขำ และคมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2522). กระบวนการกลุ่ม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วีรวัฒน์ พูลศรี. (2523). ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุโมงค์ จังหวัดลำพูน ปรินุณานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ . ถ่ายเอกสาร.
- ศิริรัตน์ ภูสกลเจริญศักดิ์. (2531). ผลการให้บริการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของโรเจอร์ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร . ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภาวดี บุญญวงศ์. (2527). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. สงขลา : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา . ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ ชิตพงษ์. (2519). การประเมินผลหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. (วัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (2530). การสอนจริยศึกษาในระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์.
- สำนักงานคณะกรรมการราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). เกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- สำนักสวัสดิการสังคม. (2531). สังคมและวัฒนธรรมของไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สุจริต บัวพิมพ์. (2538). มรดกไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม . (2518). *หลักการสอนจิตวิทยาการสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวพิทยา.

สุภารัตน์ ขวัญอ่อน. (2547). *ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปฐวีกรณวิทยา เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุดฤทัย มุขยวงศา. (2523). *ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปริญญาานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

อำพัน ทันสม . (2535). *ผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเหตุผลอารมณ์ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองสรวงวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Davis, Robert Gene. (1988). "A Study of the effects of Student Use of Selected Group Process Skill on Student Achievement And Attitude during A Seventh Grad Cooperation Learning Mathematics Problem Solving Unit, " *Dissertation Abstracts International*. 49(11) : 3263.

Deighton, Lee C. (1971, February). " Small Group Instruction" in *The Encyclopedia of Education*. New York : The Macmillan Company and Free Press. 38(16) : 197 - 204.

Lex, James Joseph. (1973, May). " Attitude Change to Seminary Students Associated with A Course in Group Dynamics." *Dissertation Abstracts international*. 33 (12) : 6093 – A.

Loesser, L.H. (1957). "Some Aspects of Group Dynamics," *International Journal Group Psychotherapy*.

Osgood , Charles E . (1957). George I . Suci and Percy H. tannenbaum . *The Measurement of Attitude* . Urbana ; University of Illinois Press .

Rogers. Carl R. (1970). *Encounte Groups*. New York : Harper and Row .

Sartain , Aaron Quinn and others.(1973) *Psychology Understanding Human Behavior* . 4th ed. Tokyo : McGraw – Hill Kopakusha.

Shaw, Marvin E. (1981). *Group Dynamic : The Psychology of Small Group Behavior*. 3rd ed. New York : McGraw - Hill Book Company.

The Measurement of Attitude . Urbana ; University of Illinois Press .

- Treppa , Jerry A. and Lawrence Frike . (1972,September). "Effect of Marathon Group Experience," *Journal of Counseling Psychology* . 19(8) : 466 – 468.
- Triandis, Harry C. (1971). *Attitude and Attitude Change*. New York : John Wiley and Sons.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
โปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม

โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	ตามล่าหาคู่	1. เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยระหว่าง นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และนักเรียนกับผู้วิจัย 2. เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีและเป็นกันเองภายในกลุ่ม 3. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์และวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาเจตคติที่มีต่อวิชาดนตรีไทย	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองแล้วให้นักเรียนร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามล่าหาคู่ 2. ให้นักเรียนยืนเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน 3. ผู้วิจัยแจกกระดาษที่เป็นชิ้นส่วนของรูปหัวใจคนละ 1 ชิ้น แล้วให้นักเรียนหาชิ้นส่วนของรูปหัวใจมาต่อกันให้สมบูรณ์ โดยใช้กระดาษกาวเชื่อม 4. เมื่อนักเรียนต่อรูปหัวใจได้ครบทุกคนให้เวลาคู่ละ 10 นาทีเพื่อพูดคุยซักถามข้อมูลส่วนตัวซึ่งกันและกัน 5. ให้นักเรียนแต่ละคู่ผลัดกันแนะนำเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นรู้จักด้วย 6. เมื่อนักเรียนรู้จักกันทุกคนแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็นจากกิจกรรมและช่วยกันสรุปจุดมุ่งหมายในการเข้าร่วมกิจกรรม 7. ผู้วิจัยอธิบายสรุปความหมายของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มวัตถุประสงค์ขั้นตอนในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่มพร้อมกับชี้แจงเกี่ยวกับวัน / เวลา / สถานที่การเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
2	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทยด้าน ความคิด เกี่ยวกับ ความสำคัญ ของดนตรี ไทย	ดนตรีนั้น สำคัญไฉน	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านความคิดเกี่ยวกับ ความสำคัญของดนตรีไทย	ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้เทคนิค อภิปรายกลุ่มโดยมีขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1. <u>ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการ ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทราบ 2. <u>ขั้นมีส่วนร่วม</u> นักเรียนแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 5 คนผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปราย กลุ่มพร้อมตั้งประเด็นปัญหาให้ นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน หลังจาก นั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมา รายงานผลของการอภิปราย 3. <u>ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ แลกเปลี่ยน ความคิดเห็นจากการปฏิบัติกิจกรรม ร่วมกัน 4. <u>ขั้นสรุป</u> นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้จากการ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม และ จากผู้เข้าร่วมกิจกรรมแล้วนำมาสรุป เป็นหลักการของตนเอง หลังจากนั้น ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมอีกครั้งโดยเน้นให้ นักเรียนเกิดความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมที่ เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
3	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทยด้าน ความคิด เกี่ยวกับการ เห็นคุณค่า ของดนตรี ไทย	ดนตรีไทย จะให้ใคร อนุรักษ์	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านความคิดเกี่ยวกับการ เห็นคุณค่าของดนตรีไทย	ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง โดยมีขั้นตอน 4 ขั้นตอนดังนี้ 1. <u>ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการ ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทราบ 2. <u>ขั้นมีส่วนร่วม</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดง และบทบาทตามสถานการณ์จำลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้แจกเอกสารและนัด หมายกำหนดการแสดง ส่วนนักเรียน ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการแสดงให้ เป็นผู้คอยสังเกตการณ์ 3. <u>ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ข้อคิด เกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง บทบาท ของผู้แสดง และช่วยกันอภิปราย แนวทางที่เกิดขึ้นในขณะปฏิบัติ กิจกรรม 4. <u>ขั้นสรุป</u> นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้จากการ ทำกิจกรรม จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมที่ เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
4	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทยด้าน ความคิด เกี่ยวกับ ประโยชน์ ของดนตรี ไทย	ฟังเข้าใจ	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านความคิดเกี่ยวกับ ประโยชน์ของดนตรีไทย	ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้เทคนิค กรณีตัวอย่างโดยมีขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1. <u>ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการ ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทราบ 2. <u>ขั้นมีส่วนร่วม</u> ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการ เรียนวิชาดนตรีไทย หลังจากนั้นผู้วิจัย แจกเอกสารกรณีตัวอย่างให้นักเรียน ศึกษา 3. <u>ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายและ แสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งให้ ข้อเสนอแนะโดยมีผู้วิจัยเป็นผู้สรุป เพิ่มเติม 4. <u>ขั้นสรุป</u> นักเรียนสรุปข้อคิดเห็น และประโยชน์ ของวิชาดนตรีไทยร่วมกัน จากนั้น ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมโดยเน้นให้เกิด ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มใน การแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการ เรียนวิชาดนตรีไทย
5	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทย ด้านความ รู้สึก สนุกสนานใน การเรียน ดนตรีไทย	ยังไม่สาย	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านความรู้สึกสนุกสนาน ในการเรียน ดนตรีไทย	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 2 โดยใช้เทคนิคอภิปรายกลุ่ม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
6	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทยด้าน ความรู้สึก เกี่ยวกับ ความสนใจใน การเรียน ดนตรีไทย	แหม ! เสียดายจัง	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านความรู้สึกเกี่ยวกับ ความสนใจในการเรียนดนตรี ไทย	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 3 โดยใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง
7	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทย ด้านความ รู้สึกชอบ พอใจใน บรรยากาศ การเรียน ดนตรีไทย	เปลี่ยนใจ เสียใหม่ !	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านความรู้สึกชอบ พอใจ ในบรรยากาศการเรียนดนตรี ไทย	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 4 โดยใช้เทคนิคกรณีตัวอย่าง
8	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทย ด้านแนวโน้ม ในการแสดง พฤติกรรม เกี่ยวกับ ความขยันใน การฝึกซ้อม เครื่องดนตรี ไทย	ไม่มีอะไร ใกล้เคียง ความ พยายาม	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านแนวโน้มในการแสดง พฤติกรรมเกี่ยวกับความขยัน ในการฝึกซ้อมเครื่องดนตรีไทย	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 5 โดยใช้เทคนิคอภิปรายกลุ่ม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
9	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทยด้าน แนวโน้มน การแสดง พฤติกรรม เกี่ยวกับการ เตรียมเครื่อง ดนตรีและ การเตรียมตัว ให้พร้อมก่อน การเรียนวิชา ดนตรีไทย	ถึงวันนี้ที่ไร ลำบากใจ ทุกที	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านแนวโน้มนในการแสดง พฤติกรรมเกี่ยวกับการเตรียม เครื่องดนตรีและการเตรียมตัว ให้พร้อมก่อนการเรียนวิชา ดนตรีไทย	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 6 โดยใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง
10	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทยด้าน แนวโน้มน การแสดง พฤติกรรม เกี่ยวกับการ มาเรียน สม่ำเสมอ	บทเรียนของ ชลภัทร	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านแนวโน้มนในการแสดง พฤติกรรมเกี่ยวกับการมาเรียน สม่ำเสมอ	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 7 โดยใช้เทคนิคกรณีตัวอย่าง
11	เจตคติต่อ วิชาดนตรี ไทยด้าน ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มน ในการแสดง พฤติกรรม	อยู่ที่ใจ	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรี ไทยด้านความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มนในการแสดง พฤติกรรม	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 8 โดยใช้เทคนิคอภิปรายกลุ่ม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อ กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
12	ปัจฉิมนิเทศ	Live and Learn	1. เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมอภิปราย แสดงความคิดเห็นและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้นักเรียนได้ประเมินเจตคติของตนเองที่มีต่อวิชาดนตรีไทยหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม	1. ผู้วิจัยและนักเรียนนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน 2. ผู้วิจัยสอบถามความรู้สึกของนักเรียนหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมอภิปราย แสดงความคิดเห็นและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ร่วมกันจากการเข้าร่วมกิจกรรมและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนทุกคน และกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 50 นาที

การประเมินผล

1. ประเมินผลจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ประเมินผลจากการให้ความร่วมในการทำกิจกรรม
3. ประเมินผลจากการซักถาม การตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

ครั้งที่ 2

ชื่อเรื่อง	เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความคิดเกี่ยวกับความสำคัญของดนตรีไทย
ชื่อกิจกรรม	อภิปรายกลุ่มเรื่อง " ดนตรีนั่นสำคัญไฉน "
วัตถุประสงค์	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความคิดเกี่ยวกับความสำคัญของดนตรีไทย
เวลา	50 นาที
อุปกรณ์	1. เอกสารเรื่อง " ดนตรีนั่นสำคัญไฉน " 2. ใบกำหนดงาน

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค " การอภิปรายกลุ่ม " ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

1.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน

1.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง " ดนตรีนั่นสำคัญไฉน " พร้อมตั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน

1.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลของการอภิปรายให้สมาชิกฟัง

2. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

2.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากอภิปราย

2.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของวิชาดนตรีไทย

3. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและความสำคัญของวิชาดนตรีไทย จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดความคิดที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง "ดนตรีนั้นสำคัญไฉน"

ฟ้าใสเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เธอเป็นคนที่สุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ฟ้าใสสนใจเรียนทุกวิชา และวิชาที่เธอชอบเรียนมากที่สุดคือวิชาดนตรีไทย เพราะเธอรู้ว่าดนตรีไทยเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์ประจำชาติไทย เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษไทยได้สืบทอดต่อกันมาสู่รุ่นลูกหลาน ทุกครั้งที่ฟ้าใสมีโอกาสบรรเลงดนตรีไทย เธอจะรู้สึกเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และสนุกสนานในการบรรเลงเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ดนตรีไทยยังมีส่วนช่วยในการฝึกความอดทน และฝึกสมาธิที่ดีอีกวิธีหนึ่ง

ฟ้าใสมักจะได้เป็นตัวแทนโรงเรียนไปบรรเลงดนตรีไทยในงานต่าง ๆ อยู่เสมอ นอกจากนี้ฟ้าใสยังมีความใฝ่ฝันว่าเธออยากจะทำความรู้ และความสามารถที่เธอมีเกี่ยวกับการบรรเลงดนตรีไทยนำไปใช้สอบเข้ามหาวิทยาลัย ดังนั้นแล้วเธอจึงเห็นความสำคัญ และมุ่งมั่นในการฝึกปฏิบัติรวมไปจนถึงการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีไทยเพิ่มเติมอยู่เสมอ

ซิงซิงเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นเพื่อนร่วมชั้นเดียวกับฟ้าใส ซิงซิงเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเกือบทุกวิชา ยกเว้นวิชาดนตรีไทยที่เธอไม่ชอบ เพราะเธอคิดว่าดนตรีไทยเป็นวิชาที่ไม่มีคุณค่า เรียนไปก็ไม่สามารถนำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ต่อมาฟ้าใสและซิงซิงได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของโรงเรียนในการเข้าค่ายแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับเยาวชนนานาชาติ ในวันสุดท้ายของการเข้าค่ายแต่ละชาติต้องจัดการแสดงเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ ทั้งสองคนจึงปรึกษากันว่าจะจัดการแสดงอะไรดี จนในที่สุดฟ้าใสและซิงซิงก็ตกลงกันว่าจะทำความรู้ในวิชาดนตรีไทยที่เคยเรียนมาจากโรงเรียนไปใช้ในการจัดการแสดงเพื่อให้เยาวชนจากชาติต่าง ๆ ได้ซาบซึ้งถึงความไพเราะของเสียงดนตรี และรู้จักเครื่องดนตรีประจำชาติไทย โดยให้ฟ้าใสเป็นผู้บรรเลงเดี่ยวจะเข้าเพราะเป็นเครื่องดนตรีที่เธอมีความถนัดและบรรเลงได้ไพเราะที่สุด ส่วนซิงซิงเธอไม่มีความถนัดในการบรรเลงดนตรีไทยมากนัก เธอจึงได้แต่ช่วยตีเครื่องกำกับจังหวะให้ฟ้าใสเท่านั้น หลังจากการบรรเลงเดี่ยวจะเข้าสิ้นสุดลงเสียงปรบมือจากเยาวชนจากชาติต่าง ๆ ก็ดังขึ้น และดังขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับคำชมเชยในความสามารถในการบรรเลงดนตรีไทยของทั้งคู่จนทำให้ฟ้าใสและซิงซิงรู้สึกภาคภูมิใจ และเห็นความสำคัญของการเรียนวิชาดนตรีไทยเป็นอย่างมาก

หลังจากที่ฟ้าใสและซิงซิงกลับมาถึงโรงเรียน เขาทั้งสองเล่าถึงประสบการณ์ที่ได้รับจากการไปเข้าค่ายแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในครั้งนี้ให้เพื่อน ๆ ฟัง และจากประสบการณ์ในครั้งนี้เองที่ทำให้ซิงซิงเห็นความสำคัญ และตั้งใจเรียนวิชาดนตรีไทยมากขึ้น

ใบกำหนดงาน

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่ม ๑ ละ 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่ม ๑ ละ 1 คน ทำหน้าที่บันทึกผลงานของกลุ่ม
3. อ่านเอกสารเรื่อง "ดนตรีนั้นสำคัญไฉน" แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น เพื่อตอบคำถามต่อไปนี้
 - 3.1 นักเรียนคิดว่าวิชาดนตรีไทยมีความสำคัญหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - 3.2 ทำไมฟ้าใสและชิงชิงจึงเลือกที่จะบรรเลงดนตรีไทยในการแสดงศิลปวัฒนธรรมประจำชาติในครั้งนี้
 - 3.3 นักเรียนคิดว่าดนตรีไทยเข้ามามีบทบาทในชีวิตของเราในเรื่องใดบ้าง

ครั้งที่ 3

ชื่อเรื่อง เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าของดนตรีไทย
 ชื่อกิจกรรม สถานการณ์จำลองเรื่อง " ดนตรีไทยจะให้ใครอนุรักษ์ "
 วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าของดนตรีไทย
 เวลา 50 นาที
 อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลองเรื่อง " ดนตรีไทยจะให้ใครอนุรักษ์ "
 วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค "สถานการณ์จำลอง" ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

- 2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง "ดนตรีไทยจะให้ใครอนุรักษ์ " ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ
- 2.2 นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน
- 2.3 นักเรียนที่แสดงบทบาทที่ให้ไปตามเวลาที่กำหนด
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์

3. ขั้นวิเคราะห์ผลและอภิปรายผล

- 3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง
- 3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม

4. ข้อสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันถึงข้อคิดและคุณค่าของวิชาดนตรีไทยจากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมโดยเน้นให้เกิดความคิดที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารประกอบการใช้สถานการณ์จำลอง
เรื่อง “ดนตรีไทยจะให้ใครอนุรักษ์”

ฉากที่ 1	ในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาสุดท้ายของวันนี้
บรรยาย	หลังจากที่คุณครูประจำรายวิชาสอนเสร็จจึงสั่งให้นักเรียนเตรียมเก็บของเพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน
คุณครู	อ้อ ! กานต์เดี๋ยวหลังจากเลิกเรียนแล้วหนูไปพบคุณครูประจำชั้นที่ห้องพักครูด้วยนะคะ
กานต์	ค่ะ... คุณครู
กัณกานต์	เรื่องอะไรนะคะ กานต์ ไปทำความผิดอะไรไว้หรือ
แก้วเกล้า	อย่างกานต์เนี่ยนะ ไปทำความผิดไว้ เราไม่เชื่อหรอก เราว่าคุณครูต้องเรียก กานต์ไปรายงานแสดงดนตรีไทย หรือไม่ก็ให้ช่วยเรื่องกิจกรรมอะไรพวกเนี่ยอีกแน่ ๆ เลย
กัณกานต์	เออ ! ใช่ เพราะกานต์เล่นซิมเก่ง ไปประกวดได้รางวัลที่ 1 มาตั้งเยอะ เราว่าโรงเรียนจะมีงานแล้วให้กานต์บรรเลงซิมโซว์แน่ ๆ
แก้วเกล้า	เราก็ออย่างนั้นแหละ รีบไปเถอะกานต์เดี๋ยวคุณครูจะรอ

ฉากที่ 2	ในห้องพักครู
กานต์	ขออนุญาตเข้าห้องค่ะ
ครูประจำชั้น	เข้ามาเลยคะ แล้วหยิบเก้าอี้ที่อยู่ตรงข้างห้องมานั่งด้วย เรามีเรื่องต้องคุยกันเยอะหน่อยนะ
บรรยาย	กานต์หยิบเก้าอี้จากข้างห้องพักครูมานั่งตามคำสั่งของคุณครู
ครูประจำชั้น	เป็นไงบ้างวันนี้การบ้านเยอะไหมกานต์
กานต์	ไม่เยอะมากค่ะ เพราะหนูทำเสร็จในชั่วโมงเรียนไปบ้างแล้ว
ครูประจำชั้น	ทราบไหมว่าครูเรียกหนูมาทำไม
กานต์	ไม่ทราบค่ะ
ครูประจำชั้น	ที่ครูต้องเรียกเธอมาเพราะครูจะบอกกับเธอว่าในวันพรุ่งนี้จะมีการมอบเกียรติบัตรเชิดชูเกียรติให้กับนักเรียนแต่ละระดับชั้นที่มีความประพฤติดี กิจกรรมเด่น ทำชื่อเสียงให้กับโรงเรียน ซึ่งในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของเราคุณครูประจำรายวิชาทุกวิชาลงความเห็นกันว่าปีนี้ กานต์เป็นนักเรียนที่ควรจะได้รับเกียรติบัตรนี้ เพราะเธอมักจะไปแข่งขันประกวดดนตรีไทยแล้วได้รางวัลนำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียนเสมอ ๆ เป็นใจดีใจใ้หม่นกานต์
กานต์	ดีใจมากค่ะ ขอบพระคุณคุณครูค่ะที่ให้เกียรติบัตรนี้แก่หนู

ครูประจำชั้น ไม่ใช่ครูคนเดียวค่ะ แต่เป็นคุณครูทุกคน ยังไงพรุ่งนี้แต่งกายมาให้เรียบร้อยนะคะ แล้วรีบมาโรงเรียนแต่เช้าเพราะพรุ่งนี้จะมีการทำพิธีมอบเกียรติบัตรตอน 7.30 น. ทำพิธีบนตึกประชุมนะ

กานต์ ค่ะ..คุณครู
ครูประจำชั้น ไปกลับบ้านได้แล้วเดี๋ยวจะเย็น

ฉากที่ 3 ทำเรื่องด่วนเจ้าพระยา

บรรยาย หลังจากที่ยกานต์เก็บของเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินมาขึ้นเรือด่วนเจ้าพระยาที่ทำเรือเพื่อจะกลับบ้านพอดีหันไปเห็นกัณกานต์กับแก้วเกล้านั่งรอเรืออยู่ กานต์จึงเดินเข้าไปหา

กานต์ อ้าว! ทำไมยังไม่กลับล่ะ กัณกานต์กับแก้วเกล้ารอเราเหรอ

กัณกานต์ ก็รอนะซี แต่ไม่ได้รอเธอนะ รอเรือด่วนต่างหาก สงสัยเรือไม่มีนะ หรือไม่ก็คนต้องแน่นมากทำให้เรือวิ่งช้า เนี่ยเรากับแก้วเกล้านั่งรอตั้ง 20 นาทีแล้วยังไม่มาเลย

แก้วเกล้า เป็นไงบ้างไปพบคุณครูมา คุณครูเรียกไปทำไมเหรอ

กานต์ อ่อ...เรื่องเกียรตินิบัตรเชิดชูเกียรติดิ้นะ คุณครูบอกว่าปีนี้เราได้รับเลือกให้เป็นผู้ได้รับเกียรติบัตร จะทำพิธีมอบในวันพรุ่งนี้ให้เรามาแต่เช้า

กัณกานต์ ดีจังเลย เธอได้รับเกียรติบัตรเชิดชูเกียรติด้วย ถือว่าดีมาก ๆ เลยนะ กานต์รู้ไหมว่าปีไหนที่นักเรียนมีคุณสมบัติไม่ถึง โรงเรียนก็ไม่ให้ล่ะ เพราะฉะนั้นคนที่ได้รับเกียรติบัตรนี้ต้องเป็นคนที่ทำชื่อเสียงให้กับโรงเรียน นอกจากนี้ยังต้องเป็นผู้ที่มีความประพฤติดีจริง ๆ อีกด้วย

แก้วเกล้า ใช่...เราจำได้ว่าเมื่อปีที่แล้วในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นะ ไม่มีใครได้ เพราะคุณสมบัติไม่ถึงเกณฑ์ บางคนมีผลงานเยอะ ประท้วงได้รางวัลมาตั้งมากมาย แต่ความประพฤติไม่ดี โรงเรียนก็ไม่ให้

กัณกานต์ ถ้าเธอได้รับเกียรติบัตรมาแล้ว เธอก็เก็บเกียรติบัตรไว้ให้ดีดิ้นะ เพราะเวลาเธอไปสอบโควต้าเข้ามหาวิทยาลัย เธอจะได้เอาเกียรติบัตรที่โรงเรียนมอบให้เป็นใบเบิกทางรับรองความประพฤติเธอไป

แก้วเกล้า ใช่ เธอจะสอบโควต้าของคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไม่ใช่เหรอ เก็บไว้ดีดิ้นะ

กานต์ จ้า...ฉันจะเก็บไว้ให้ดีที่สุด ขอบใจนะ

กัณกานต์ กานต์เรามีข้อสงสัยเกี่ยวกับตัวเธอมาตั้งนานแล้วล่ะ เราขอถามอะไรเธอหน่อยได้หรือเปล่า

กานต์ อะไรเหรอ ถามมาซี

กัณกานต์ ทำไมกานต์จึงชอบที่จะเล่นดนตรีไทยล่ะ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะไรน่าสนใจ จังหวะทำนองเพลงก็ซ้ำ ไม่เข้าใจเหมือนดนตรีสากลเลย

- กานต์ สาเหตุที่ฉันชอบและมีใจรักทางด้านการบรรเลงดนตรีไทยก็เพราะ ครอบครัวของ ฉันมีความผูกพันกับดนตรีไทยมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ปู่ของฉันเป็นนักดนตรีไทย พ่อ ของฉันก็มีความชำนาญทางด้านการบรรเลงระนาดเอก พี่สาวของฉันก็มี ความสามารถทางด้านการสีซอู้ แม่ของฉันก็เป็นนักร้องเพลงไทยเดิม ส่วนตัวฉัน ก็มีความถนัดที่จะตีซิม ทุก ๆ เย็นพวกเราจะมานั่งร่วมกันบรรเลงดนตรีไทยที่นอก ขานหน้าบ้านเสมอ ๆ ถือเป็นการพักผ่อนและร่วมกันทำกิจกรรมในครอบครัวเิงละ ประการที่สองคือ ฉันเองต้องการที่จะสืบทอดเจตนารมณ์ตามที่บรรพบุรุษได้สั่งสม กันมา อีกทั้งยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทยตามพระราชประสงค์ของ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งฉันเองรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้ เป็นส่วนหนึ่งในการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันมีค่าของคนไทยที่นับวันก็จะยิ่งหา ดูได้ยาก นอกจากนี้ปู่ของฉันมักจะพูดอยู่เสมอว่า ดนตรีไทยถ้าเราซึ่งเป็นคนไทยไม่ ช่วยกันอนุรักษ์แล้วจะให้ใครมาอนุรักษ์แทนเรา เธอว่าจริงไหมละ
- แก้วเกล้า จริงด้วยละ...เราเห็นด้วย
- กัณกานต์ มันก็จริงของเธอนะกานต์เราซึ่งเป็นคนไทยไม่เห็นคุณค่า ไม่ช่วยกันอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมไทยที่บรรพบุรุษอุทิศสำหรับร่วมกันสั่งสมมานับเป็นร้อยเป็นพันปี แล้ว จะให้ใครอนุรักษ์ละ

ครั้งที่ 4

ชื่อเรื่อง เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความคิดเกี่ยวกับการเห็นประโยชน์
ของดนตรีไทย

ชื่อกิจกรรม กรณีตัวอย่างเรื่อง " เฟื่องเข้าใจ "

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความคิดเกี่ยวกับการเห็น
ประโยชน์ของดนตรีไทย

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ เอกสารเรื่อง "เฟื่องเข้าใจ"

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค " กรณีตัวอย่าง " ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทราบ

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนวิชาดนตรีไทย

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างให้นักเรียนศึกษา

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะโดยมี

ผู้วิจัยเป็นผู้สรุปเพิ่มเติม

4. ขั้นสรุป

นักเรียนสรุปข้อคิดเห็น และประโยชน์ของวิชาดนตรีไทยร่วมกัน จากนั้นผู้วิจัยสรุป
เพิ่มเติมโดยเน้นให้เกิดความคิดที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในกรณีตัวอย่าง เรื่อง "เพ็งเข้าใจ"

อรวรรณเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ระดับผลการเรียนของเธอไม่ค่อยดีนัก อรวรรณมักจะให้ความสำคัญและให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่าการเรียนเสมอ สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะอรวรรณคิดว่าการทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นกระบวนการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเธออย่างหนึ่ง อีกทั้งอรวรรณยังรู้สึกว่าตัวเธอเองเป็นคนที่มีความจำ และสมาธิในการเรียนไม่ค่อยจะดีนัก ดังนั้นเธอจึงไม่ชอบเรียนวิชาหลักที่ต้องใช้ความรู้ความจำ แต่เธอชอบที่จะทำกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินกับเธอมากกว่า และถึงแม้ว่าอรวรรณจะชอบทำกิจกรรม ชอบเรียนวิชาที่เกี่ยวกับการลงมือปฏิบัติ เช่น วิชาศิลปะ วิชาดนตรีสากล วิชางานประดิษฐ์ ฯลฯ แต่ก็ยังมีบางวิชาที่อรวรรณไม่ชอบและคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่มีประโยชน์กับเธอเลย นั่นคือ วิชาดนตรีไทย

อรวรรณคิดว่าวิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่ไม่มีประโยชน์ เรียนไปก็ไม่สามารถนำไปแสดงให้ใครดูได้ เพราะไม่เป็นที่นิยม อีกทั้งยังใช้เวลาในการฝึกฝนนานกว่าจะบรรเลงให้ไพเราะ ดังนั้นทุกครั้งที่ตั้งชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีไทย อรวรรณมักจะหนีเรียน หรือไม่ก็มาขออนุญาตคุณครูไปทำกิจกรรมอื่นอยู่เสมอ ๆ จากพฤติกรรมดังกล่าวทำให้อรวรรณมีเวลาเรียนในวิชาดนตรีไทยไม่ครบตามที่กำหนด เป็นผลทำให้เธอไม่มีสิทธิ์สอบปลายภาค ครูผู้สอนจึงเรียกอรวรรณมาพบเพื่อให้เธอเขียนคำร้องขอสอบ และถามถึงสาเหตุของการขาดเรียนของเธอ อรวรรณให้เหตุผลกับคุณครูว่าสาเหตุที่เธอไม่ได้เข้าเรียนในรายวิชาดนตรีไทยก็เพราะเธอใช้เวลาที่ต้องมาเข้าเรียนในห้องดนตรีไทยไปเข้าห้องสมุดเพื่อค้นหาข้อมูลทำรายงานส่งคุณครูประจำรายวิชาอื่น เนื่องจากตอนนี้เหลือเธอคนเดียวในห้องที่ยังไม่ได้ส่งงานในรายวิชาต่าง ๆ ดังนั้นแล้วเธอจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องขาดเรียน หรือหนีเรียนเพื่อไปทำงานที่ค้างค้างให้เสร็จ นอกจากนี้อรวรรณยังบอกกับคุณครูถึงสาเหตุของการไม่เข้าเรียนของเธออีกประการว่า เธอคิดว่าวิชาดนตรีไทยไม่เห็นจะมีประโยชน์ตรงไหน เรียนไปก็ไม่สามารถนำความรู้ที่ได้นำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน นำไปใช้สอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ไม่ได้ อีกทั้งยังไม่เป็นที่นิยมอีกด้วย

หลังจากที่คุณครูได้ฟังคำตอบของอรวรรณถึงสาเหตุของการไม่เข้าเรียนวิชาดนตรีไทยแล้ว คุณครูจึงบอกกับอรวรรณว่าถึงแม้ว่าวิชาดนตรีไทยจะไม่มีประโยชน์กับเธอทางด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน หรือไม่ก็สามารถนำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่วิชาดนตรีไทย หรือการฝึกปฏิบัติดนตรีไทยก็มีประโยชน์กับเธอทางด้านอื่น ๆ เช่น ประโยชน์ทางด้านการฝึกความอดทน ประโยชน์ทางด้านการฝึกสมาธิ นอกจากนี้ยังช่วยฝึกในเรื่องของความจำ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นประโยชน์ที่เธอได้รับไปโดยที่เธอไม่รู้ตัว

หลังจากที่อรวรรณได้ยินคุณครูอธิบายถึงประโยชน์ของการเรียนวิชาดนตรีไทยเสร็จแล้ว อรวรรณรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่ไม่รู้ถึงประโยชน์ของการเรียนวิชาดนตรีไทย ทั้งนี้เนื่องจากอรวรรณเป็นคนที่มีความจำ และสมาธิในการเรียนไม่ค่อยดีนัก ดังนั้นเธอจึงให้สัญญากับคุณครูว่า

หลังจากนี้ต่อไปในปีการศึกษาหน้าเธอจะปรับปรุงตัว และจะตั้งใจเรียนวิชาดนตรีไทยให้มากขึ้น เพื่อประโยชน์ของตัวเองในเรื่องของการฝึกสมาธิ และฝึกความจำ

ครั้งที่ 5

- ชื่อเรื่อง เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความรู้สึกสนุกสนานในการเรียนดนตรีไทย
- ชื่อกิจกรรม อภิปรายกลุ่ม เรื่อง "ยังไม่สาย"
- วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความรู้สึกสนุกสนานในการเรียนดนตรีไทย
- เวลา 50 นาที
- อุปกรณ์ 1. เอกสารเรื่อง "ยังไม่สาย"
2. ใบกำหนดงาน

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค "การอภิปรายกลุ่ม" ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง "ยังไม่สาย" พร้อมทั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน

2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลของการอภิปรายให้สมาชิกฟัง

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากอภิปราย

3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของวิชาดนตรีไทย

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและความสำคัญของวิชาดนตรีไทย จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดความรู้สึกที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง "ยังไม่สาย"

ชามรเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเกือบทุกวิชา เธอเป็นนักเรียนทุนเรียนดีสายศิลปสังคมของโรงเรียน เธอมีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมานะในการเรียนดีมาก วิชาไหนที่เธอไม่เข้าใจเธอจะพยายามศึกษาค้นคว้าหาคำตอบ ชามรสนุกสนานกับการได้ศึกษาค้นคว้าตำราเรียนในห้องสมุดเป็นอย่างมาก ด้วยความที่เธอเป็นคนใฝ่รู้ และชอบศึกษาค้นคว้าตำราเรียนอยู่เสมอเพื่อน ๆ จึงตั้งฉายาให้เธอว่า "ชามร หนอนหนังสือ"

ถึงแม้ว่าชามรจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนดีเกือบทุกวิชา แต่ก็มีความวิตกกังวลที่ชามรรู้สึกว่าตนเองยังมีผลการเรียนที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก นั่นก็คือ วิชาดนตรีไทย ชามรรู้สึกว่าตนเองไม่ชอบและไม่มีความถนัดในเครื่องดนตรีไทยที่ปฏิบัติอยู่เลย โดยเฉพาะซอด้วง ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่เธอปฏิบัติอยู่ ถึงแม้ว่าเธอจะพยายามตั้งใจฝึกปฏิบัติอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม เธอก็ยังไม่สามารถบรรเลงเครื่องดนตรีไทยชนิดนี้ให้เกิดความไพเราะได้เช่นเดียวกับเพื่อนคนอื่น ๆ ของเธอ ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้ชามรรู้สึกเบื่อ และไม่อยากเรียนวิชาดนตรีไทย เพราะเธอรู้สึกว่าการเรียนวิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่ยากเกินความสามารถ และไม่สนุกเหมือนวิชาอื่น ๆ อย่างไม่รู้ตัวด้วยความที่ชามรเป็นเด็กที่มีความตั้งใจ และมีความพยายามที่จะศึกษาหาความรู้ เธอจึงตัดสินใจเล่าปัญหาของเธอให้คุณครูประจำรายวิชาฟัง พร้อมทั้งขอคำแนะนำจากคุณครู

หลังจากที่คุณครูได้รับฟังปัญหาของชามรแล้ว คุณครูจึงแนะนำให้ชามรเปลี่ยนเครื่องดนตรีจากซอด้วงเป็นเครื่องดนตรีไทยประเภทอื่น แล้วแต่ความถนัดของชามร โดยคุณครูจะเป็นผู้คอยแนะแนวทางในการฝึกปฏิบัติ บอกเทคนิคการบรรเลงในเครื่องดนตรีไทยที่ชามรเลือก แต่มีข้อแม้ว่าชามรจะต้องหาเวลาวางมาฝึกซ้อม

หลังจากที่ชามรได้รับคำแนะนำจากคุณครู ชามรดกพอใจที่จะเลือกเรียนซิม เพราะเป็นเครื่องดนตรีที่มีวิธีการปฏิบัติง่ายกว่าเครื่องดนตรีชนิดอื่น และเป็นเครื่องดนตรีที่เธอเคยเรียนมาบ้างแล้ว เมื่อไหร่ที่ชามรมีเวลาวางชามรมักจะมาซ้อมตีซิมกับคุณครูเสมอจนเธอเกิดทักษะความชำนาญในการบรรเลง สามารถบรรเลงเพลงต่าง ๆ ตามที่ครูกำหนดให้ได้อย่างไพเราะ และเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีไทยชามรก็สามารถบรรเลงเครื่องดนตรีไทยตามบทเพลงที่ครูกำหนดให้พร้อมกับเพื่อน ๆ ได้อย่างสนุกสนาน ชามรรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่เธอสามารถบรรเลงดนตรีได้ไพเราะเช่นเดียวกันกับเพื่อน ๆ อีกทั้งเธอยังรู้สึกสนุกสนานทุกครั้งที่ได้เรียนวิชาดนตรีไทย

ใบกำหนดงาน

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่ม ๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่ม ๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่บันทึกผลงานของกลุ่ม
3. อ่านเอกสารเรื่อง "ยังไม่สาย" แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น เพื่อตอบคำถามต่อไปนี้

3.1 ถ้านักเรียนเป็นชาวมร นักเรียนจะเปลี่ยนเครื่องดนตรีไทยตามคำแนะนำของคุณครูหรือไม่ เพราะเหตุใด

3.2 นักเรียนเคยรู้สึกอย่างชาวมรหรือไม่ ถ้าเคย นักเรียนมีวิธีการแก้ไขปัญหานั้นอย่างไร

3.3 นักเรียนคิดว่าความสนุกสนานในการเรียนวิชาดนตรีไทยอยู่ที่ใด และเพราะเหตุใด จึงเป็นเช่นนั้น

ครั้งที่ 6

ชื่อเรื่อง เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความรู้สึกเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนดนตรีไทย
 ชื่อกิจกรรม สถานการณ์จำลอง เรื่อง "แหม ! เสียตายจิง"
 วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความรู้สึกเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนดนตรีไทย

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลองเรื่อง "แหม ! เสียตายจิง"

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค "สถานการณ์จำลอง" ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง "แหม ! เสียตายจิง" ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ

2.2 นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน

2.3 นักเรียนที่แสดงบทบาทที่ให้ไปตามเวลาที่กำหนด

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์

3. ขั้นวิเคราะห์ผลและอภิปรายผล

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง

3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม

4. ข้อสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดของวิชาดนตรีไทย จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดความรู้สึกที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารประกอบการใช้สถานการณ์จำลอง
เรื่อง “แหม ! เสียดายจัง”

- ฉากที่ 1** ที่ตึกสุนันทาลัย ในห้องดนตรีไทย คุณครูสิทธิกำลังสอนเรื่องประเภทของเพลงไทย ในขณะที่คุณครูกำลังสอนอยู่นั้น นักเรียนส่วนใหญ่ตั้งใจฟังดี แต่เจนจิรากับวราพรไม่สนใจฟังในสิ่งที่ครูกำลังสอน อังศิกาก็นำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษขึ้นมาทำ ชิดชนกกับพรสุดาก็คุยกัน ส่วนอีกษณีนั่งหลับอยู่หลังห้อง เพ็ญภากับสุวิภาที่นั่งอยู่ที่มุมห้องด้านหลังทำท่าเบื่อเพื่อน ๆ ที่นั่งข้าง ๆ และทั้งคู่ก็กระซิบพูดกันว่า...
- เพ็ญภา สุวิภา เธอรู้เรื่องที่คุณครูสอนไหม ฉันไม่รู้เรื่องเลย เพราะฉันไม่ค่อยได้ยินเสียงครูพูด ได้ยินแต่เสียงเพื่อน ๆ
- สุวิภา ไม่รู้เรื่องเหมือนกันแหละ ก็ชิดชนกกับพรสุดาสบายกันตลอดเวลาเลย อยากย้ายที่ไปนั่งข้างหน้าจัง
- บรรยาย เมื่อคุณครูสิทธิสอนเสร็จจึงหันมาถามนักเรียนว่า...
- ครูสิทธิ มีใครไม่เข้าใจ หรือมีข้อซักถามไหม ถ้าไม่มีเดี๋ยวครูจะให้นักเรียนลองทำข้อสอบเพื่อเป็นการสอบเก็บคะแนนในส่วนของหลักทฤษฎีดนตรีไทยนะครับ เรื่องที่ครูสอนในวันนี้เป็นเรื่องที่ต้องใช้ความจำสักหน่อย ถ้าตั้งใจฟังในสิ่งที่ครูสอนก็จะรู้เรื่อง แต่ถ้าไม่ตั้งใจฟัง มัวแต่คุยกันเองรับรองได้ว่าทำข้อสอบของครูในวันนี้ไม่ได้แน่นอน มีนักเรียนคนไหนไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอนบ้างไหมครับยกมือถามได้เลยนะ
- สุวิภา คุณครูคะ หนูยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรเลยคะ เพราะเพื่อน ๆ คุยกันเสียงดังหนูเลยไม่ได้ยินในสิ่งที่ครูสอน ช่วยอธิบายใหม่อีกรอบได้ไหมคะ
- ครูสิทธิ ไหนมีใครต้องการให้ครูอธิบายใหม่อีกรอบ ยกมือหน่อยสิ
- บรรยาย นักเรียนยกมือแสดงความต้องการที่จะให้ครูสิทธิอธิบายเกือบทั้งห้อง
- ครูสิทธิ เอาเป็นว่าเดี๋ยวครูจะอธิบายให้ฟังอีกรอบแล้วกันนะครับ แต่ถ้ารอบนี้นักเรียนยังไม่ตั้งใจฟังอีก มัวแต่สนใจเรื่องอื่นอยู่ละก็ ครูช่วยอะไรไม่ได้แล้วนะครับ ถ้าทำข้อสอบไม่ได้คะแนนเก็บไม่ดีก็อย่ามาว่ากันนะ
- บรรยาย แล้วครูสิทธิก็เริ่มสอนเรื่องประเภทของเพลงไทยใหม่อีกครั้ง ระหว่างนั้นเจนจิรากับวราพรก็ยังคงไม่สนใจในสิ่งที่ครูสอนเหมือนเดิม ส่วนอังศิกาก็นั่งทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษไปเรื่อย ๆ โดยไม่สนใจคำเตือนของครู
- ครูสิทธิ ยังมีใครที่ไม่เข้าใจอีกไหมครับ สุวิภาเธอเข้าใจหรือยัง
- สุวิภา เข้าใจแล้วคะ
- ครูสิทธิ ถ้าเข้าใจกันทุกคนแล้วก็เก็บงานอื่นลงไปให้หมด เตรียมตัวสอบนะครับ อ้อ ! ลืมบอกไปว่าข้อสอบของครูวันนี้เป็นแบบอัตนัยนะครับ ไม่ใช่แบบปรนัยเหมือนทุกครั้ง

- บรรยาย หลังจากที่เสียงออดดังขึ้น ครูสิทธิก็เดินเก็บข้อสอบ และพูดว่า
- ครูสิทธิ เอาล่ะครับนักเรียนวันนี้หมดเวลาแล้ว เตี่ยวเวลาเดินแถวกลับห้องเรียนเดินให้เป็นระเบียบนะครับ หัวหน้าบอกทำความเคารพครับ
- บรรยาย หลังจากที่เพื่อน ๆ เดินออกจากห้องดนตรีไทยหมดแล้วเจนจิราเดินเข้ามาหาครูสิทธิที่โต๊ะ แล้วพูดว่า...
- เจนจิรา ครูคะ หนูทำข้อสอบไม่ได้เลยคะ เพราะหนูมัวแต่คุยกับเพื่อนอยู่ หนูเลยไม่เข้าใจ และก็ไมรู้เรื่องในสิ่งที่ครูสอนในวันนี้
- ครูสิทธิ หนูนั่งคุยอยู่กับใครล่ะ
- เจนจิรา คุยกับวราพรคะ
- ครูสิทธิ อ้าว ! นี่ใจวราพรมาพอดี วราพรหนูนั่งคุยกับเจนจิราตอนที่ครูสอนอยู่ใช่ไหม
- วราพร คะ หนูกับเจนจิรา นั่งคุยกันตอนที่คุณครูกำลังสอน เนี่ยหนูก็กำลังจะมาสารภาพ ผิดกับครูอีกเรื่องหนึ่งคะ
- ครูสิทธิ เรื่องอะไรเหรอ
- วราพร หนูไม่เข้าใจเนื้อหาที่ครูในวันนี้เลยคะ แล้วหนูก็ทำข้อสอบไม่ได้เลยด้วยคะ หนูอยากให้ครูช่วยอธิบายใหม่อีกสักครั้งได้ไหมคะ แล้วหนูก็อยากจะมาขอสอบแก้ตัวใหม่ด้วยคะ
- ครูสิทธิ ดินะที่ผิดแล้วยังยอมรับผิด อย่างนั้นก็คงต้องมาหลังจากที่เลิกเรียนนะ เตี่ยวครูจะอธิบายให้ฟังใหม่อีกครั้ง
- เจนจิรา ขอบคุณคะครู
- วราพร ขอบคุณคะ ครูใจดีที่สุดเลยคะ
- บรรยาย หลังจากที่เจนจิรากับวราพรออกจากห้องดนตรีไทยได้ไม่นาน อังศิกาก็เดินเข้ามาหาครูสิทธิแล้วพูดว่า...
- อังศิกา ครูคะ เมื่อสักครูเห็นเจนจิรากับวราพรเขาเล่าให้หนูฟังว่าวันนี้หลังจากเลิกเรียนครูจะอธิบายเนื้อหาที่ครูสอนไปเมื่อเช้าให้ฟังอีกครั้ง และเขาก็บอกว่าเขาจะขอคุณครูสอบใหม่ จริงหรือคะ
- ครูสิทธิ จริงครับ ครูจะอธิบายเนื้อหาที่ครูสอนไปเมื่อเช้านี้ให้กับเจนจิราและนราพรฟังอีกครั้ง แต่เรื่องที่จะมาขอครูสอบใหม่นั้นเห็นทีคงจะไม่ได้ เพราะมันจะเป็นการเอาเปรียบเพื่อนคนอื่น ๆ มากเกินไป
- อังศิกา แหม ! เสียดายจัง
- ครูสิทธิ เสียดายอะไรเหรอ
- อังศิกา ก็หนูนึกว่าครูจะอนุญาตให้สอบใหม่จริงอย่างที่เจนจิรากับนราพรบอก หนูก็เลยคิดว่าจะมาขอด้วยเหมือนกัน
- ครูสิทธิ อ้าว ! ทำไมเธอต้องมาขอสอบใหม่ด้วยล่ะ เมื่อเช้านี้ทำข้อสอบไม่ได้เหรอ
- อังศิกา คะครู หนูทำข้อสอบไม่ค่อยได้

ครูสิทธิ ทำไมเธอถึงทำไม่ได้ ข้อสอบมันยากเกินไปเหรอ
 อังติกา เปล่าหรือคะครู ข้อสอบของครูไม่ยากเลยถ้าตั้งใจฟัง ผิดที่หนูเองเพราะตอนที่ครูสอนหนูแล้วแต่นั่งทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษอยู่หนูเลยไม่ได้ฟังในสิ่งที่ครูสอน พอถึงเวลาที่ต้องทำข้อสอบหนูเลยทำข้อสอบไม่ได้ เฮ้อ! นึกแล้วก็เสียดายจัง

ฉากที่ 2

ในชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีไทย

ครูสิทธิ หัวหน้าบอกทำความเข้าใจได้แล้วครับ วันนี้ครูมีเรื่องที่จะคุยกับนักเรียนหลายเรื่อง
 บรรยาย หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ หลังจากนั้นครูสิทธิจึงพูดขึ้นว่า...
 ครูสิทธิ สวัสดีนักเรียนทุกคน วันนี้เป็นชั่วโมงที่เราต้องลงเรียนภาคปฏิบัติ แต่ก่อนที่จะแยกย้ายไปเรียนตามเครื่องดนตรีตามความถนัดแต่ละประเภท ครูขอแสดงความยินดีกับนักเรียนที่ทำข้อสอบได้คะแนนเต็มซึ่งมีหลายคนที่สามารถทำได้ นักเรียนคงจะทราบผลคะแนนกันทุกคนแล้ว เพราะครูมอบหมายให้หัวหน้าเอาไปแจกคืนให้ทุกคน มีใครยังไม่ได้รับคืนบ้างไหมครับ นอกจากนี้ครูก็ต้องขอแสดงความเสียใจกับนักเรียนบางส่วนที่ไม่สามารถทำข้อสอบของครูได้ คะแนนที่ออกมาจึงอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจเท่าใดนัก ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนไม่สนใจในสิ่งที่ครูสอน สิ่งหนึ่งที่ครูอยากจะทำกับนักเรียนก็คือในการเรียนถ้าเราไม่สนใจในสิ่งที่ครูสอน แม้ว่านักเรียนจะเป็นคนที่เรียนเก่งแค่ไหน นักเรียนก็จะไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ไม่ใช่แต่ในวิชาดนตรีไทยของครูแต่เพียงเท่านั้น แต่ครูหมายถึงทุก ๆ วิชาที่นักเรียนไม่ตั้งใจเรียนด้วย

เจนจิรา ค่ะครูจากบทเรียนที่หนูได้รับในครั้งนี้ หนูทราบแล้วว่า ถ้าเราขาดความสนใจในการเรียนจะทำให้เราไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนได้เลย หนูขอบคุณคุณครูมากค่ะที่ทำให้หนูได้รับบทเรียนในครั้งนี้

ครั้งที่ 7

ชื่อเรื่อง เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความรู้สึกเกี่ยวกับความรู้สึกชอบ พอใจในบรรยากาศการเรียนดนตรีไทย

ชื่อกิจกรรม กรณีตัวอย่างเรื่อง "เปลี่ยนใจเสียใหม่"

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านความรู้สึกเกี่ยวกับความรู้สึกชอบ พอใจในบรรยากาศการเรียนดนตรีไทย

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ เอกสารเรื่อง "เปลี่ยนใจเสียใหม่"

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค "กรณีตัวอย่าง" ดังนี้

1. ขั้นเตรียม

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนวิชาดนตรีไทย

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง "เปลี่ยนใจเสียใหม่" ให้นักเรียนได้ศึกษา

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกรณีตัวอย่าง เรื่อง "เปลี่ยนใจเสียใหม่"

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกรณีตัวอย่างเรื่อง "เปลี่ยนใจเสียใหม่"

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและประโยชน์ของวิชาดนตรีไทย จากนั้น

ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมโดยเน้นให้เกิดความรู้สึกที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในกรณีตัวอย่าง เรื่อง "เปลี่ยนใจเสียใหม่"

อารีย์เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เธอมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเกือบทุกวิชา อารีย์รู้สึกภูมิใจและพอใจกับผลการเรียนของเธอมาก เธอมักจะตั้งใจเรียนเสมอโดยเฉพาะวิชาที่ต้องนำความรู้ที่ได้นำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เว้นแต่วิชาดนตรีไทยที่เธอรู้สึกไม่ชอบ และไม่สนใจที่จะเรียน เพราะเธอรู้สึกว่าวิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่น่าเบื่อ ยิ่งเรียนก็ยิ่งเครียด นอกจากนี้ยังเป็นวิชาที่ไม่สามารถนำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ตลอดจนสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในห้องเรียนก็ไม่เอื้อต่อรูปของเธอ ทุกครั้งที่อารีย์มาเรียนวิชาดนตรีไทย เธอมักจะไม่มีสมาธิในการเรียนเท่าไรนัก เพราะห้องที่เธอใช้เรียนอยู่ติดกับห้องดนตรีสากลซึ่งเป็นห้องที่นอกจากจะใช้เพื่อกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว ยังใช้เพื่อการฝึกซ้อมงานวันสำคัญต่าง ๆ ของโรงเรียนอีกด้วย นอกจากนี้ในบริเวณใกล้เคียงก็ยังมีมีการก่อสร้างสระว่ายน้ำ และตอกเสาเข็มเพื่อสร้างอาคารเรียนหลังใหม่ทำให้มีเสียงดังรบกวนอยู่ตลอดเวลา

จากบรรยากาศในการเรียนวิชาดนตรีไทยดังกล่าว ทำให้อารีย์ไม่อยากจะเรียนวิชาดนตรีไทย และทุกครั้งที่เรียนอารีย์มักจะแอบนำเอาการบ้านวิชาอื่นเข้ามาทำเสมอ บางครั้งก็หนีเรียนไม่เข้าห้องดนตรีแต่กลับไปเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือในวิชาอื่น ๆ ที่เขาคิดว่ามีประโยชน์ และมีความสำคัญต่อเกรด และการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในอนาคตอันใกล้แทน

จากการที่อารีย์เข้าเรียนบ้างไม่เข้าเรียนบ้าง ทำให้เธอสอบปฏิบัติวิชาดนตรีไทยไม่ผ่าน เธอรู้สึกเสียใจ และไม่อยากจะเรียนวิชาดนตรีไทยอีก ครูผู้สอนวิชาดนตรีไทยจึงเรียกอารีย์มาพบและถามความรู้สึกของเธอที่มีต่อวิชาดนตรีไทย อารีย์ตอบครวว่าเธอรู้สึกไม่ชอบ ไม่พอใจในสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการเรียนวิชาดนตรีไทยที่ไม่เอื้อต่อรูปของเธอ เนื่องจากห้องที่ใช้เรียนก็คับแคบ ห้องเรียนที่อยู่ข้างเคียงก็เล่นดนตรีเสียงดังรบกวนอยู่ตลอดเวลา บวกกับบริเวณรอบนอกก็ยังมีมีการตอกเสาเข็มเพื่อการก่อสร้างอีก ทำให้เธอไม่มีสมาธิในการเรียน

เมื่อครูได้ฟังคำตอบของอารีย์ ครูก็บอกกับอารีย์ว่าครูรู้และเข้าใจความรู้สึกของอารีย์ดีเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ไม่เอื้อต่อวิชาดนตรีไทย แต่การกระทำของอารีย์ที่ไม่เข้าห้องเรียน การนำเอางานหรือการบ้านวิชาอื่นมาทำในวิชาดนตรีไทย หรือไปอ่านหนังสือในห้องสมุดนั้นมันก็มีใช้การแก้ปัญหา หรือเป็นการหาทางออกที่ดี เพราะผลจากการกระทำนั้นได้นำความรู้สึกเสียใจ กังวลใจมาให้กับเธอ ครูกล่าวกับอารีย์ต่อไปว่าในชีวิตของคนเราไม่มีอะไรเลยที่จะทำให้เรารู้สึกพึงใจ หรือพอใจไปได้เสียทุกอย่าง แต่อยู่ที่ว่าเมื่อเรารู้สึกไม่ดี หรือไม่พอใจกับสิ่งใด เรื่องใดแล้ว เราสามารถแก้ปัญหา อดทน และยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นได้หรือไม่ ถ้าเราสามารถอดทน และยอมรับในสิ่งที่เราไม่พอใจ หรือไม่ชอบได้ มันจะนำพาให้เราพบหนทางแห่งการแก้ปัญหา และพบกับความสำเร็จในชีวิต ไม่ใช่เฉพาะแต่ในวิชาดนตรีไทยเท่านั้นนะ แต่ครูหมายถึงในทุก ๆ เรื่องที่กำลังจะผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอด้วย

หลังจากที่อารีย์ได้รับฟังข้อคิดจากครู เธอรู้สึกสบายใจขึ้น และให้สัญญากับครูว่าต่อไปเธอจะเปลี่ยนความคิด เปลี่ยนความรู้สึก และเปลี่ยนใจกลับมาตั้งใจเรียน เอาใจใส่ในการเรียนวิชาดนตรีไทยมากขึ้น

ครั้งที่ 8

ชื่อเรื่อง เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความขยันในการฝึกซ้อมเครื่องดนตรีไทย

ชื่อกิจกรรม อภิปรายกลุ่ม เรื่อง "ไม่มีอะไรไถลเกินความพยายาม"

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความขยันในการฝึกซ้อมเครื่องดนตรีไทย

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ 1. เอกสารเรื่อง "ไม่มีอะไรไถลเกินความพยายาม"
2. ใบกำหนดงาน

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค "การอภิปรายกลุ่ม" ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง "ไม่มีอะไรไถลเกินความพยายาม" พร้อมทั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน

2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลของการอภิปรายให้สมาชิกฟัง

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากอภิปราย

3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของวิชาดนตรีไทย

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและความสำคัญของวิชาดนตรีไทย จากนั้น

ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง "ไม่มีอะไรไกลเกินความพยายาม"

นุศราเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ผลการเรียนของเธอยู่ในระดับปานกลาง เธอชอบและตั้งใจเรียนวิชาดนตรีไทยมากเป็นพิเศษ เพราะเธอรู้สึกว่าการเรียนให้ดียิ่งขึ้น และเครื่องดนตรีไทยที่เธอถนัดและสามารถเล่นได้ชำนาญมากที่สุดคือ จะเข้ แต่ด้วยความที่เธอไม่ค่อยมีเวลาฝึกซ้อม ทุกครั้งที่เธอบรรเลงเพื่อน ๆ จะหัวเราะในฝีมือของเธอ และมักจะบอกให้นุศราหยุดเล่นเพราะทนฟังกับเสียงเพลงที่นุศราบรรเลงไม่ได้

นุศรา รู้สึกอายนที่ไม่สามารถบรรเลงเพลงตามที่ครูกำหนดให้ได้ เพราะเหมือนดังเช่นที่ผ่านมามาทั้ง ๆ ที่เธอพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถแล้ว ด้วยความที่นุศรา มีความตั้งใจจริงเธอจึงตัดสินใจขอคำแนะนำจากคุณครูประจำรายวิชา คุณครูประจำรายวิชาจึงแนะนำให้นุศราหาเวลาว่างมาฝึกซ้อม เพราะการบรรเลงดนตรีไทยจะบรรเลงให้ไพเราะได้นั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับพรสวรรค์ของแต่ละบุคคลแล้ว ยังขึ้นอยู่กับความขยันในการฝึกซ้อมด้วย

หลังจากที่นุศราได้รับคำแนะนำจากคุณครู เธอมักจะหาเวลาว่างไปฝึกบรรเลงจะเข้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นหลังรับประทานอาหารกลางวัน หรือหลังเลิกเรียน นอกจากนี้เธอยังขอให้คุณครูสอนเทคนิควิธีการบรรเลงที่ถูกต้อง แนะนำแนวทางในการบรรเลงให้ไพเราะ ตลอดจนต่อเพลงนอกเหนือจากบทเรียนให้กับเธอเพื่อนำไปบรรเลงในโอกาสต่าง ๆ

ด้วยความที่นุศรา มีความตั้งใจจริง และขยันหมั่นฝึกซ้อม ทำให้เธอสามารถบรรเลงจะเข้ได้ไพเราะจนเป็นที่ชื่นชมในบรรดากลุ่มคุณครูและเพื่อน ๆ นอกจากนี้เธอยังได้รับเลือกให้เป็นนักดนตรีของโรงเรียนไปบรรเลงจะเข้ในโอกาสสำคัญต่าง ๆ ของโรงเรียน

ใบกำหนดงาน

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่ม ๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่ม ๆ ละ 1 คน ทำหน้าที่บันทึกผลงานของกลุ่ม
3. อ่านเอกสารเรื่อง "ไม่มีอะไรไถ่เกินความพยายาม" แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น เพื่อตอบคำถามต่อไปนี้
 - 3.1 นักเรียนคิดว่าการบรรเลงดนตรีไทยให้ไพเราะนั้นขึ้นอยู่กับขั้นตอนในการฝึกซ้อมจริงหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - 3.2 นักเรียนคิดว่าคนที่มีความพรสวรรค์ในการเล่นดนตรีไทยไม่จำเป็นต้องฝึกซ้อมก็สามารถบรรเลงดนตรีให้ไพเราะได้จริงหรือไม่ อย่างไร
 - 3.3 ถ้านักเรียนต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับนุศรา นักเรียนจะอย่างไร เพราะเหตุใด

ครั้งที่ 9

- ชื่อเรื่อง** เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านแนวโน้มนำในการแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับการเตรียมเครื่องดนตรีและการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเรียนวิชาดนตรีไทย
- ชื่อกิจกรรม** สถานการณ์จำลอง เรื่อง "ถึงวันนี้ที่ไรลำบากใจทุกที"
- วัตถุประสงค์** เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านแนวโน้มนำในการแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับการเตรียมเครื่องดนตรีและการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเรียนวิชาดนตรีไทย
- เวลา** 50 นาที
- อุปกรณ์** 1. เอกสารสถานการณ์จำลองเรื่อง "ถึงวันนี้ที่ไรลำบากใจทุกที"
2. เครื่องดนตรีไทย

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค "สถานการณ์จำลอง" ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงสถานการณ์จำลองเรื่อง "ถึงวันนี้ที่ไรลำบากใจทุกที" ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ

2.2 นักเรียนแต่ละคนเลือกบทบาทตามสถานการณ์จำลองและผู้วิจัยแจกเอกสารแก่นักเรียน

2.3 นักเรียนที่แสดงบทบาทที่ให้ไปตามเวลาที่กำหนด

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่แสดงเป็นผู้สังเกตการณ์

3. ขั้นวิเคราะห์ผลและอภิปรายผล

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง และบทบาทของผู้แสดง

3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายแนวทางที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม

4. ข้อสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันถึงข้อคิดและประโยชน์ของวิชาดนตรีไทยจากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดแนวโน้มนำที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการสรุปของนักเรียน

เอกสารประกอบการใช้สถานการณ์จำลอง
เรื่อง “ถึงวันนี้ที่โหล่ปากใจทุกที”

บรรยาย เสาวรัตน์และสุรีย์เป็นเพื่อนรักกัน ทุก ๆ เช้าเขาทั้งสองมักจะนัดทานข้าวกันที่โรงอาหารเสมอ

ฉากที่ 1 บริเวณโรงอาหารโรงเรียนราชินี

บรรยาย เสาวรัตน์นั่งรอสุรีย์อยู่ที่โต๊ะอาหารในโรงเรียน ขณะนั่งรออยู่นั้น เธอก็ท่องโน้ตเพลงในวิชาดนตรีไทยที่จะต้องใช้ในการสอบปฏิบัติในวันนี้ พอดี สุรีย์เดินเข้ามาจึงทักทายเสาวรัตน์ว่า...

สุรีย์ เธอท่องโน้ตดนตรีไทยทำไมเธอ ! เสาวรัตน์

เสาวรัตน์ เธอจำไม่ได้หรอกว่าวันนี้คุณครูนัดพวกเราสอบปฏิบัติเก็บคะแนน นี่ไง ! เราเอาสมุดโน้ตมาท่องด้วยเวลาสอบจะได้จำโน้ตได้ยังไงล่ะ

สุรีย์ ดายล่ะ ! นี่ฉันลืมไปซะสนิทเลย ทำยังไงดีล่ะ ฉันยังจำโน้ตเพลงที่จะสอบไม่ได้เลย ยิ่งร้ายไปกว่านั้นก็คือ ฉันไม่ได้เอาสมุดโน้ตมาด้วย แต่ไม่เป็นไรหรอก เพราะฉันคิดว่าวันนี้คงสอบไม่ถึงเลขที่เราหอรอก

เสาวรัตน์ ไม่แน่นะสุรีย์ วันนี้คุณครูอาจจะสอบเก็บคะแนนทั้งห้องเลยก็ได้ ฉันว่าเธอเอาสมุดโน้ตของฉันไปถ่ายเอกสาร และเธอก็เตรียมท่องโน้ตไว้จะดีกว่า พอถึงเวลาสอบเธอจะได้ปฏิบัติได้ไง

สุรีย์ ไม่เอาหรอก... ยังไงวันนี้ก็สอบไม่ถึงเลขที่ของฉันหรอก...ฉันมั่นใจ อีกอย่างนะฉันยังทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ยังไม่เสร็จเลย ฉันว่าจะมาขอยืมเธอลอกหน่อยได้หรือเปล่า ส่วนเรื่องโน้ตดนตรีไทยนะ เอาไว้ที่หลังก็แล้วกันนะ

ฉากที่ 2 ห้องดนตรีไทย ณ ตึกสุนันทาลัย

บรรยาย หลังจากที่หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจคุณครูเสร็จ

คุณครู สวัสดีคะนักเรียนทุกคนวันนี้เป็นวันที่ครูนัดนักเรียนสอบเก็บคะแนนใช้หรือไม่

นักเรียน ใช่ค่ะ

คุณครู เอาล่ะ ถ้าอย่างนั้นให้นักเรียนทุกคนช่วยกันเตรียมหยิบเครื่องดนตรีไทยที่ตนเองจะใช้สอบออกมาจากตู้ให้เรียบร้อยค่ะ ครูใช้เวลาฝึกซ้อมก่อนที่จะสอบ 10 นาทีนะ

เสาวรัตน์ สุรีย์ทำไมเธอไม่เตรียมหยิบเครื่องดนตรีออกมาจากตู้ล่ะเดี๋ยวครูจะเรียกสอบแล้วนะ

สุรีย์ โอ้ย ! ไม่หยิบหรอก หนักก็หนักแล้วก็ไม่รู้ว่าวันนี้จะได้สอบหรือเปล่า อีกอย่างนะฉันยังจำโน้ตที่จะใช้สอบไม่ได้เลย ถึงเอาเครื่องดนตรีออกมา ฉันก็ยังเล่นไม่ได้อยู่ดีแหละ เอ้อ ! ถึงวันนี้ที่โหล่ปากใจทุกทีเลย

- เสาวรัตน์ สूरีย์ไปเอาเครื่องดนตรีมาเถอะนะ ถ้ามันหนักฉันจะช่วยยกเอง ส่วนเรื่องโน้ตเพลงที่เธอยังจำไม่ได้ล่ะไม่เป็นไรหรอก เตียวฉันจะช่วยซ่อมให้จนกว่าเธอจะบรรเลงได้ ก่อนที่เธอจะสอบ
- คุณครู เอาล่ะคะนักเรียน หยุดซ่อมได้แล้ว เตรียมตัวให้พร้อมนะคะ การสอบครั้งนี้ครูจะเริ่มสอบจากเลขที่มากไปหาเลขที่น้อย ก่อนสอบนักเรียนตรวจดูความพร้อมของเครื่องดนตรีก่อนนะคะว่าเสียงเพี้ยนหรือไม่ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มจากเลขที่สุดท้ายเลยคะ เลขที่ 34 นส.สूरีย์ หยิบเครื่องดนตรีที่หนูจะใช้สอบมาด้วยนะคะพร้อมแล้วก็บรรเลงได้เลยคะ
- เสาวรัตน์ สूरีย์เล่นให้เต็มที่เลยนะ ไม่ต้องกลัวหรือตื่นเต้น เล่นตามที่เราซ้อมกันไว้ ฉันจะเอาใจช่วย
- สूरีย์ ขอบใจมากนะ
- บรรยาย หลังจากที่เสาวรัตน์สอบเสร็จ คุณครูกล่าวว่า
- คุณครู เอาล่ะคะนักเรียน วันนี้หมดเวลาแล้วส่วนเลขที่ที่ยังไม่ได้สอบเราคงต้องมาสอบกันในคาบเรียนต่อไปนะคะ ส่วนนักเรียนที่สอบไปแล้วหลายคนก็เตรียมตัวมาดี แต่ก็ยังมีอีกหลายคนที่ยังไม่ค่อยพร้อมกับการสอบในครั้งนี้ ส่วนคะแนนที่ได้ส่วนใหญ่ก็จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีก็มีหลายคน อยู่ในเกณฑ์พอใช้ก็มีบ้าง
- จิบแจง คุณครูคะ คนที่สามารถบรรเลงได้จนจบเพลงจะได้คะแนนเต็มใช่ไหมคะ
- คุณครู ไม่ใช่คะ ครูดูตั้งแต่การเตรียมตัวว่าหนูมีการฝึกซ้อมมาก่อนล่วงหน้าหรือไม่ การเตรียมอุปกรณ์ก็คือเครื่องดนตรีที่หนูจะใช้ในการสอบ ว่าหนูมีการตรวจดูสภาพเครื่องดนตรีก่อนที่จะมาสอบหรือไม่ เสียงเพี้ยนหรือเปล่า รวมไปถึงจนถึงหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีในแต่ละชนิด เอาเป็นว่าหลังจากที่ครูสอบเก็บคะแนนนักเรียนครบทุกคนครูจะชี้แจงเรื่องหลักเกณฑ์การให้คะแนนอย่างละเอียดอีกครั้งนะคะ แต่ที่จะลืมเสียไม่ได้เลยก็คือในการสอบวันนี้มีคนได้คะแนนเต็มอยู่สองคน คือสूरีย์กับเสาวรัตน์ ขอเสียงปรบมือให้เพื่อนหน่อยคะ เอาล่ะหัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจได้แล้วล่ะ นี่ก็เกินเวลามากแล้ว
- บรรยาย หลังจากที่หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจแล้ว คุณครูก็ปล่อยนักเรียนให้เดินกลับเข้าห้องเรียนเพื่อเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป
- ฉากที่ 3 หลังจากเลิกเรียนคาบสุดท้าย สूरีย์ก็เดินไปหาเสาวรัตน์ที่โต๊ะพร้อมกับพูดว่า...
- สूरีย์ เสาวรัตน์ฉันขอขอบใจเธอมากนะสำหรับความช่วยเหลือของเธอที่มีให้กับเราในวันนี้ ถ้าเราไม่ได้เธอ คำชมที่คุณครูชมเรา คงต้องเปลี่ยนเป็นคำตำหนิอย่างแน่นอน
- เสาวรัตน์ ไม่เป็นไรหรอกสूरีย์ เราเป็นเพื่อนกันนี่ เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนซิ จริงไหม

สุริย์ เธอนี้ช่างเป็นเพื่อนที่แสนดีจริง ๆ เลย เราภูมิใจที่มีเพื่อนอย่างเธอ เราจะเป็น
เพื่อนที่ดีต่อกันอย่างนี้ตลอดไปนะ

เสาวรัตน์ แนนอนจะ

ครั้งที่ 10

ชื่อเรื่อง เจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมาเรียน
สม่ำเสมอ

ชื่อกิจกรรม กรณีตัวอย่างเรื่อง "บทเรียนของชลภัทร"

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมาเรียนสม่ำเสมอ

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ เอกสารเรื่อง "บทเรียนของชลภัทร"

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค "กรณีตัวอย่าง" ดังนี้

1. ขั้นเตรียม

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนวิชาดนตรีไทย

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง "บทเรียนของชลภัทร" ให้นักเรียนได้ศึกษา

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกรณีตัวอย่าง เรื่อง " บทเรียนของ
ชลภัทร"

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกรณีตัวอย่างเรื่อง " บทเรียนของ
ชลภัทร"

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและประโยชน์ของวิชาดนตรีไทย จากนั้น
ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมโดยเน้นให้เกิดแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารที่ใช้ในกรณีตัวอย่าง เรื่อง "บทเรียนของชลภัทร"

ชลภัทรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง เธอเป็นคนที่มีความขยันและตั้งใจเรียนมาก เธอมักจะประสบความสำเร็จในการเรียนหลาย ๆ วิชา เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคม แต่เธอรู้สึกไม่อยากจะเข้าเรียนและไม่อยากจะเรียนในบางวิชา เช่น วิชาพลศึกษาที่ต้องเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาที่ไม่อยากจะเรียนมากที่สุดคือวิชาดนตรีไทย ทั้ง ๆ ที่เธอคิดว่าเธอได้พยายามอย่างที่สุดแล้ว เพื่อนเธอบอกว่าเธอคงมีปัญหาในเรื่องการรับรู้จังหวะ และครูดนตรีไทยหลาย ๆ คนมักจะต่อว่าเสมอว่าเวลาบรรเลงดนตรีชอบบรรเลงคร่อมจังหวะ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เธอไม่อยากจะเรียนวิชาดนตรีไทย และชลภัทรมักจะได้คะแนนต่ำที่สุดในห้องเสมอ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หมดกำลังใจ เสียใจ และเลือกที่จะไม่เข้าเรียนวิชาดนตรีไทย หากมีวิธีการใดที่จะทำให้เธอหลบหลีกจากการเรียนวิชาดนตรีไทยได้เธอก็จะทำ

ครูสมลักษณ์เป็นครูสอนวิชาดนตรีไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของเธอได้สังเกตเห็นพฤติกรรมในการไม่มาเรียนวิชาดนตรีไทยของเธอ จึงขอพบเธอเป็นกรณีพิเศษ และพูดคุยกับเธอถึงสาเหตุของการไม่มาเรียนวิชาดนตรีไทยของเธอ ชลภัทรได้บอกกับครูสมลักษณ์ว่า เธอไม่ชอบเรียนวิชาดนตรีไทย และไม่ถนัดอยากเข้าเรียน ทุกครั้งที่ต้องเรียนวิชาดนตรีไทยเธอรู้สึกเป็นทุกข์ ใจ รู้สึกอายเพื่อนที่บรรเลงดนตรีไทยได้ไม่ดี

ครูสมลักษณ์จึงให้ข้อคิดกับชลภัทรว่า ครูอยากให้เธอมีจิตใจ อย่ามีอคติ เปิดใจให้กว้าง และพยายามที่จะเข้าเรียนวิชาดนตรีไทยใหม่ จงให้กำลังใจตัวเองอยู่เสมอว่า เราต้องทำได้ ไม่มีอะไรยากเกินความสามารถ อย่าคิดมาก อย่าบั่นทอนกำลังใจตัวเอง ให้เธอบอกตัวเองอยู่เสมอว่าเธอต้องชนะในสิ่งที่เธอสามารถกำหนดได้

หลังจากนั้นชลภัทรก็มาเรียนวิชาดนตรีไทยอย่างสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำ และให้กำลังใจของครูสมลักษณ์ ชลภัทรได้ค้นพบตัวเองว่าแท้ที่จริงเธอสามารถบรรเลงดนตรีไทยได้เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ และเธอไม่ได้มีปัญหาเรื่องการรับรู้จังหวะอย่างที่เธอเข้าใจ แท้ที่จริงเธอสามารถเอาชนะมันได้ ของเพียงแค่เธอรู้จักเปิดใจและมองตัวเองในด้านบวก รู้จักให้โอกาสตัวเอง

ชลภัทรได้เรียนรู้ว่าความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จก็อยู่ที่นั่น การมาเรียนวิชาดนตรีไทยอย่างสม่ำเสมอสามารถทำให้ชีวิตเธอเปลี่ยนแปลง ทำให้เธอมีเจตคติที่ดีต่อวิชาดนตรีไทยมากขึ้น เธอตั้งใจว่าจะนำบทเรียนที่เธอได้รับจากการเข้าเรียนวิชาดนตรีไทยอย่างสม่ำเสมอนี้ เป็นบทเรียนในชีวิตที่เธอจะไม่ยอมแพ้กับอุปสรรคใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นในชีวิตของเธอ

ครั้งที่ 11

ชื่อเรื่อง	เจตคติต่อวิชาดนตรีไทย
ชื่อกิจกรรม	อภิปรายกลุ่มเรื่อง " อยู่ที่ใจ "
วัตถุประสงค์	เพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย
เวลา	50 นาที
อุปกรณ์	1. เอกสารเรื่อง "อยู่ที่ใจ" 2. ใบกำหนดงาน

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เทคนิค " การอภิปรายกลุ่ม " ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2. ขั้นมีส่วนร่วม

2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน

2.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารการอภิปรายเรื่อง " อยู่ที่ใจ " พร้อมตั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน

2.3 ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานผลของการอภิปรายให้สมาชิกฟัง

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ถึงข้อคิดที่ได้รับจากอภิปราย

3.2 ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับประโยชน์ของวิชาดนตรีไทย

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับข้อคิดและประโยชน์ของวิชาดนตรีไทย จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม โดยเน้นให้เกิดความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรีไทย

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปรายกลุ่ม และการสรุปของนักเรียน

เอกสารใช้การอภิปรายกลุ่ม เรื่อง "อยู่ที่ใจ"

อรรดาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การเรียนของอรรดาจัดอยู่ในเกณฑ์ไม่ค่อยดีนัก เขาจึงจำเป็นต้องเลือกเรียนสถานศิลปสังคม ซึ่งเป็นสายวิชาที่เปิดขึ้นใหม่เพื่อช่วยนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 ได้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในการเรียนอรรดาไม่ชอบวิชาใดเป็นพิเศษ เรียนไปเรื่อย ๆ ตามที่ทางโรงเรียนจัดไว้ให้ โดยเฉพาะวิชาดนตรีไทย ก็เป็นอีกวิชาหนึ่งที่อรรดาจะต้องเรียน ซึ่งในการเรียนอรรดาเลือกที่จะเรียนซิม เพราะเป็นเครื่องดนตรีไทยที่มีเสียงไพเราะที่สุด และง่ายที่สุดเมื่อเทียบกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ ตามความรู้สึกของอรรดา แต่ถึงแม้ว่าซิมจะเป็นเครื่องดนตรีไทยที่มีวิธีการปฏิบัติง่ายที่สุดแล้วก็ตามอรรดาก็ยังไม่สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดนี้ให้ไพเราะ หรือบรรเลงเพลงตามที่ครูกำหนดได้สักครั้ง เนื่องจากเวลาที่ครูสอนอรรดาก็มักจะคุยกับเพื่อน ๆ หรือเวลาที่ครูให้ฝึกซ้อมอรรดาก็มักจะขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำบ่อย ๆ เพราะคิดว่าใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติไม่นานก็สามารถบรรเลงเพลงตามที่ครูสั่งได้ และเวลาสอบก็ไม่มีใครไต่ถามมีเพียงแต่ครูกับอรรดาเท่านั้น เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นต้องตั้งใจฟังเวลาที่ครูสอน หรือไม่ต้องใช้เวลาในการฝึกซ้อมนานนักเดี๋ยวขอให้เพื่อนช่วยต่อเพลงให้เดี๋ยวก็ได้

ในช่วงโมงนาฏศิลป์ไทยหลังจากที่นักเรียนต่อทำท่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูแก้วดาชี้แจงเรื่องการสอบเก็บคะแนนของวิชาดนตรี - นาฏศิลป์ว่าทั้ง 2 วิชาจะสอบรวมกัน โดยภายในห้องจะต้องแยกออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ หนึ่งบรรเลงเครื่องดนตรีไทย และอีกกลุ่มรำประกอบเพลง โดยในการแบ่งกลุ่มครูทำสลากให้นักเรียนจับ ใครจับได้คำว่าดนตรีไทย เวลาสอบให้บรรเลงเครื่องดนตรีไทยตามความถนัดของนักเรียน ใครได้คำว่ารำไทย เวลาสอบให้รำประกอบเพลงที่เพื่อน ๆ บรรเลงปรากฏว่าอรรดาจับสลากได้คำว่าดนตรีไทย ดังนั้นเวลาสอบอรรดาต้องบรรเลงซิม ซึ่งเธอรู้สึกกังวลใจมาก เพราะเธอยังจำโน้ตเพลงที่จะใช้สอบยังไม่ได้เลย

หลังจากที่อรรดารู้ว่าจะต้องเป็นผู้บรรเลงซิมให้เพื่อน ๆ สอบ อรรดาก็พยายามหาเวลาว่างขึ้นมาที่ห้องดนตรีไทยเพื่อมาฝึกซ้อมเพลงที่จะใช้สอบจนสามารถบรรเลงเพลงที่จะใช้สอบได้ นอกจากนี้เมื่อไหร่ที่เธอมีเวลาว่างเธอก็จะชวนเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ขึ้นมาซ้อมด้วยด้วยความสนุกสนาน ถึงแม้ว่าจะบรรเลงผิดจังหวะไปบ้าง คนรำรำผิดท่าบ้างแต่ก็ทำให้อรรดาเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินจนลืมความวิตกกังวลที่เธอเคยมี

จากนั้นมาอรรดาก็เริ่มที่จะสนใจเรียนวิชาดนตรีไทยมากขึ้น อรรดาคิดว่าถ้าเธอตั้งใจเรียนเวลาที่ครูสอน ขยันหมั่นฝึกซ้อมดนตรีไทยตามความถนัดตามที่ครูสั่ง เมื่อเราปฏิบัติจนเกิดทักษะความชำนาญแล้ว เราจะรู้สึกว่าการบรรเลงดนตรีไทยให้ไพเราะนั้นจริง ๆ แล้วไม่ยาก ถ้าเรามีความตั้งใจจริง นอกจากนี้อรรดายังรู้สึกว่าตนเองกลายเป็นคนที่มีสมาธิมากขึ้น และทุกครั้งที่อรรดามีเวลาว่างอรรดาก็จะชวนเพื่อน ๆ ขึ้นมาบรรเลงดนตรีไทยด้วยความสนุกสนาน

ใบกำหนดงาน

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติดังนี้

1. เลือกหัวหน้ากลุ่ม ๑ ละ 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้นำการอภิปรายกลุ่ม
2. เลือกเลขานุการกลุ่ม ๑ ละ 1 คน ทำหน้าที่บันทึกผลงานของกลุ่ม
3. อ่านเอกสารเรื่อง "อยู่ที่ใจ" แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น เพื่อตอบคำถามต่อไปนี้

- 3.1 นักเรียนคิดว่าวิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมนักเรียนในเรื่องใดบ้าง
- 3.2 ถ้านักเรียนเป็นนรดา นักเรียนจะขึ้นไปฝึกซ้อมดนตรีไทยหรือไม่ เพราะเหตุใด
- 3.3 ถ้านักเรียนเป็นนรดา นักเรียนจะทำอย่างไรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้

ครั้งที่ 12

ปัจฉิมนิเทศ

ชื่อกิจกรรม “Live and Learn”

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมกันอภิปรายและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการได้เข้าร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้นักเรียนได้ประเมินเจตคติของตนที่มีต่อวิชาดนตรีไทยหลังร่วมกิจกรรม

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ เนื้อเพลง Live and Learn

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยและนักเรียนนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ร่วมกันจากการใช้โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันร้องเพลง “Live and Learn” เพื่อเป็นกำลังใจซึ่งกันและกันในการที่จะปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้มีเจตคติที่ดีต่อวิชาดนตรีไทย
4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนและกล่าวปิดการใช้โปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน
2. สังเกตจากการอภิปรายและการสรุปของนักเรียน

ภาคผนวก ข

- 1. แบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย**
- 2. ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของคะแนนแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย**

แบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามแบบสอบถามเจตคติฉบับนี้เป็นแบบวัดความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อวิชาดนตรีไทย คำตอบของนักเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้ การตอบแบบสอบถามไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด คำตอบของนักเรียนไม่มีผลต่อของนักเรียนแต่อย่างใด ขอให้นักเรียนตอบด้วยความสบายใจและขอให้นักเรียนโปรดตอบให้ตรงกับความคิด ความรู้สึกและการกระทำของนักเรียนมากที่สุด

2. เจตคติแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

ก. ด้านความคิด

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งของทางขวามือ ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โดยเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นบางครั้งตรงกับความคิดของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อยที่สุด

ก. ด้านความคิด

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ในปัจจุบันดนตรีไทยมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนไทย มาก					
2. ดนตรีไทยถือเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติที่สำคัญ ควรค่าแก่การอนุรักษ์					
3. การเรียนวิชาดนตรีไทยนอกจากจะเป็นการช่วยอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติแล้วยังช่วยฝึกในเรื่องความ อดทน					
4. วิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มี ความคิดสร้างสรรค์					
5. วิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่ใช้เวลาในการฝึกปฏิบัตินาน กว่าจะบรรเลงได้ไพเราะ					
6. การเรียนดนตรีไทยมีประโยชน์ต่อข้าพเจ้ามากในการ ประกอบอาชีพในอนาคต					
7. ข้าพเจ้ารู้ถึงประโยชน์ของการเรียนวิชาดนตรีไทย					
8. ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนวิชาดนตรีไทยสามารถ นำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกรายวิชา					
9. ข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนวิชา ดนตรีไทย					
10. ในการเรียนวิชาดนตรีไทยข้าพเจ้าขอเพียงแต่สอบให้ ผ่าน					
11. ดนตรีไทยเป็นวิชาที่ล้ำสมัยเรียนไปก็ไม่สามารถ นำไปใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้					
12. ดนตรีไทยเป็นวิชาที่ไม่พัฒนาความสามารถทางด้าน ความคิด					
13. ดนตรีไทยเป็นวิชาที่มีกฎ ระเบียบในการเรียนมาก เกินไป					
14. การเรียนดนตรีไทยช่วยให้ข้าพเจ้ามีความรู้เรื่อง ขนบธรรมเนียม ประเพณีของชาติไทยมากขึ้น					

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งของทางขวามือซึ่งตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด โดยเกณฑ์ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ดนตรีไทยเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าสนใจเรียนมากกว่าวิชาอื่นๆ					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีไทย					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อทราบว่ามีการดัดแปลงวิชาดนตรีไทย					
4. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าวิชาดนตรีไทยเป็นวิชาที่น่าสนใจ					
5. ข้าพเจ้ารู้สึกอายเพื่อนเมื่อไม่สามารถบรรเลงดนตรีไทยให้ไพเราะ					
6. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจที่ไม่สามารถบรรเลงเพลงตามที่ครูกำหนด					
7. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานเมื่อได้ปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย					
8. ข้าพเจ้าชอบเทคนิควิธีการสอนของครูที่สอนวิชาดนตรีไทย					
9. ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจที่ได้รับคำชมเชยเมื่อบรรเลงดนตรีไทยได้ไพเราะ					
10. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาดนตรีไทยมากกว่าวิชาอื่น ๆ					
11. ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจเมื่อถึงเวลาสอบวิชาดนตรีไทย					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งเมื่อได้ยินเสียงเพลงไทย					
13. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องท่องโน้ตเพลงไทย					
14. ข้าพเจ้ารู้สึกง่วงนอนทุกครั้งที่เรียนวิชาดนตรีไทย					

ค. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งของทางขวามือซึ่งตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนในการเรียนวิชาดนตรีไทย โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ่อยแต่ไม่ทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้งที่สุดจนเกือบจะไม่เกิดขึ้น

ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
1. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชาดนตรีไทย					
2. การเรียนวิชาดนตรีไทยไม่จำเป็นต้องฝึกซ้อม					
3. ข้าพเจ้ามักจะหาเวลาว่างมาฝึกซ้อมดนตรีไทยเสมอ					
4. ข้าพเจ้าเก็บเครื่องดนตรีไทยด้วยความเต็มใจ					
5. ถ้าเลือกได้ข้าพเจ้าจะไม่เลือกเรียนวิชาดนตรีไทย					
6. ข้าพเจ้าชวนเพื่อนคุยเรื่องอื่นขณะเรียนวิชาดนตรีไทย					
7. เมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีไทยข้าพเจ้ามักจะเข้าเรียนช้าเป็นประจำ					
8. ข้าพเจ้ามักจะขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำบ่อย ๆ เมื่อครูสั่งให้ฝึกซ้อมดนตรีไทย					
9. ข้าพเจ้าไปดูการแสดงดนตรีไทยบ่อย ๆ เมื่อมีโอกา					
10. ข้าพเจ้าหนีเรียนทุกครั้งเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีไทย					
11. ข้าพเจ้ามักจะนำหนังสือเรียนวิชาอื่นมาอ่านในชั่วโมงดนตรีไทย					
12. ข้าพเจ้าส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามระยะเวลาที่กำหนด					
13. ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะเรียนวิชาดนตรีไทย					
14. ข้าพเจ้าไม่ชอบฝึกซ้อมดนตรีไทย					

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามเจตคติต่อวิชาดนตรีไทย

ด้านความคิด		ด้านความรู้สึก		ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม	
ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t)
1.	4.195	1.	2.278	1.	6.078
2.	4.298	2.	3.897	2.	3.130
3.	2.345	3.	3.146	3.	4.005
4.	4.526	4.	5.722	4.	2.017
5.	4.975	5.	4.222	5.	3.400
6.	4.243	6.	2.858	6.	2.708
7.	3.657	7.	3.413	7.	4.608
8.	6.078	8.	2.858	8.	4.011
9.	3.079	9.	3.146	9.	3.527
10.	2.545	10.	2.303	10.	3.752
11.	5.326	11.	2.803	11.	3.237
12.	4.795	12.	2.823	12.	2.887
13.	2.691	13.	2.726	13.	2.331
14.	2.321	14.	5.496	14.	9.391

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9245

ภาคผนวก ค

1. ตารางแสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
2. ตารางแสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. ตารางแสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ตาราง 6 ตารางแสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ลำดับที่	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง
1.	147	180	139	152
2.	152	192	149	161
3.	139	176	157	177
4.	169	201	168	175
5.	174	199	181	189
6.	167	203	165	180
7.	177	198	177	184
8.	173	200	166	171
9.	150	185	156	169
10.	165	202	171	180
11.	161	190	180	186
12.	157	191	171	184
13.	163	198	164	175
14.	159	204	158	168
15.	154	197	163	179
$\bar{X}$	160.47	194.40	164.33	175.33
S.D	8.551	10.809	9.904	11.437

ตาราง 7 ตารางแสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน
กลุ่มทดลองก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ลำดับที่	กลุ่มทดลอง			
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ผลต่างยกกำลังสอง
1.	147	180	33	1089
2.	152	192	40	1600
3.	139	176	37	1369
4.	169	201	32	1024
5.	174	199	25	625
6.	167	203	36	1296
7.	177	198	21	441
8.	173	200	27	729
9.	150	185	35	1225
10.	165	202	37	1369
11.	161	190	29	841
12.	157	191	34	1156
13.	163	198	35	1225
14.	159	204	45	2025
15.	154	197	43	1849
$\bar{X}$	160.47	194.40	$\sum D = 509$	$\sum D^2 = 17,863$
S.D	8.551	10.809	$\bar{X}_{diff} = 33.93$	
			$S_{diff} = 6.497$	

ตาราง 8 ตารางแสดงคะแนนเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน
กลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ลำดับที่	กลุ่มควบคุม			
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ผลต่างยกกำลังสอง
1.	139	152	13	169
2.	149	161	12	144
3.	157	177	20	400
4.	168	175	7	49
5.	181	189	8	64
6.	165	180	15	225
7.	177	184	7	49
8.	166	171	5	25
9.	156	169	13	169
10.	171	180	9	81
11.	180	186	6	36
12.	171	184	13	169
13.	164	175	11	121
14.	158	168	10	100
15.	163	179	16	256
$\bar{X}$	164.33	175.33	$\sum D = 165$	$\sum D^2 = 2,057$
S.D	9.904	11.437	$\bar{X}_{diff} = 11.00$ $S_{diff} = 4.158$	

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวพรชนก สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา
วัน เดือน ปีเกิด	7 สิงหาคม 2521
สถานที่เกิด	นนทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	50/59 หมู่ 5 ต.ท่าทราย ถนนสนามบินน้ำ อ.เมือง จ. นนทบุรี 11000 โทร 02- 5266700
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูสอนวิชาดนตรีไทย ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และ มัธยมศึกษาตอนปลาย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โทร 02 -2211501
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2540	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนวัดสังเวช กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2544	ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ดุริยางคศิลป์ไทย) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร